வசந்தம்

வசந்தம்

ஓராண்டுச் சிறப்பிதழ்
தயாராகின்றது!

சிறந்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு ஈழத்துக் கலை இலக்கியச் சிறப்பிதழாக அதிக பக்கங்களுடன் வெளி வருகின்றது.

எழுத்தாளர்கள், விளம்பரதாரர்கள், விற்பனையாளர்கள்

உடனே தொடர்பு கொள்ளவும்.

சந்தம்' 1-ம் குறுக்குத்தெரு, கொழும்புத்துறை யாழ்ப்பாணம்.

தெணியான் தெணியான்

83

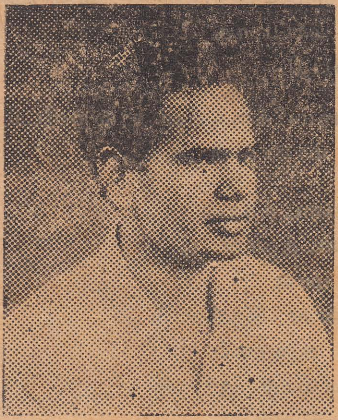

புத்துலகைப் பாடிய புதுமைக் கவிஞன்

— வீ. ஏ. கந்தசாமி

'யாழ்' என்றதும் மட்டு நகர் விபுலானந்தர் நினைவு எழும். யாழ் நூல் தந்த வித்தகராவார் யாழ்வழி வந்தது யாழ்ப் பாணம் என்பர்.

கவிஞர்: பசுபதி

'கவிராயர்' என்ருலோ செம்மைசால் உருவ மான செந்தமிழ்க் கவிஞர் ஏறு சோமசுந் தரப் புலவரின் நினைவு வருகின்றது.

"ஆடிப் பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை
ஆனந்தம் ஆனந்தம் தோழர்களே
கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழும்
குடிக்கலாம்
கொழுக்கட்டை தின்னலாம்
தோழர்களே"

என்று ஆனந்தக் கூத்திடும் தோழமை யின் உட்பொருளை அடக்கமாக கவித்து வத்தில் எடுத்தாண்ட சான்ருேன் அவர்.

'வசந்தம்'

இன்றுகூட 'தோழர்' என்றால் கிண்டலும் குத்தலுமாக நையாண்டித் தமிழில் கையாள்பவர் நிறைய இருக்கிறார்கள். இலக்கியத்தில் என்றாலோ இதிலுமா அரசியல் என்று முணு முணுப்போர், முகம் சுழிப்போர் இன்னொருபுறம். இவர்கள் மத்தியில் தோழமைக்கு எடுத்துக் காட்டாக வாழ்ந்தவர்தான் யாழ்ப்பாணக் கவிராயர் தோழர் பசுபதி.

நடமாடாக் கலைக்கூடம், தன்னம்பிக்கையின் உறைவிடம், 'பகுத்தறிவாளர்' கந்தமுருகேசரின் மாணவன் அவர்.

" ஆண்டவன் தமிழ் படைத்தான்
அவன்மகன் படைத்தான் என்று
மாண்டவர் மற்றும் மாள
இருப்பவர் சொன்ன தெல்லாம்
காண்டிலேன் அவை கதைகள்
கருத்தினிற் கொவ்வா தாகும்
ஈண்டுனை ஈர்த்த தென்றால்
எனக்குநீ தாயே அம்மா "

என்று தமிழ்த் தாய்க்கு வணக்கம் செய்யும் யாழ்ப்பாணக் கவிராயரில் தோழர் பசுபதியை மட்டுமல்ல, கந்தமுருகேசரையே காணலாம்.

சீர்திருத்தவாதியாய் உருவாகிய தோழர் பசுபதி; அறிவியலை புதிய மட்டத்திற்கு, ஆழ்ந்தகன்ற புலமை மட்டத்திற்கு உயர்த்தி மாக்ஸிஸ லெனினிஸத்தை ஏற்றதன் மூலம் புரட்சியாளனாய் பரிணமித்தவர். அவர் தனக்கென வாழா பிறர்க்குரியாளன். அவர் கவிதைகள் புது உலகம் காணப் புரட்சி செய்பவை.

"தாய் நாட்டைத் தன்நாடாய் பேண வேண்டும்
தாய் மொழியே தன்மொழியாய் பேசவேண்டும்
தாய்மையிலே பற்றில்லா மனிதர் உண்டால்
தந்தைபேர் தெரியாத காரணந்தான் "

என்று இடித்துக் கூறும் கவிஞர் பசுபதி புரட்சிகர தேசிய கலை இலக்கியத்தின் ஆக்கத்தை வேண்டி நின்றவர். "கவிதை என்னும் கன்னிதனைக் காணவென்று காதலால் மனமுருகிக் கடிது சொன்ன" கவிஞன்.

"தொழிலாளர் திண்தோளில் திரண்ட மார்பில்
திருவுலகுக் கொளியூட்டும் ஆலை தன்னில்
உழவோடு உறவாடும் உழவர் கூட்டம்
ஊற்றுன விளைவுகளின் கழனி தோறும்;
எழிலான இல்வாழ்வை இயக்கச் செய்யும்
இசைவான மனைமக்கள் களிப்பிற் றூடும்,
விழைவோடு வியனுலகம் உய்ய வேண்டி
விரைகின்றார், அவரோடு இசைந்தாள் கன்னி"

என்று உழைப்பாளர் உழைப்போடும், வாழ்வோடும், உலகம் உய்ய வேண்டி அவர் நடத்தும் போராட்டத்தோடும் கவிதைக் கன்னி இசைந்து வாழ்வதைக் காண்கிறான்.

அதனால்தான் தோழர் பசுபதி;

"வாழப் பிறந்தவர் மக்கள் — அவர்
வாழும் வழிமுறை கண்டு
நாளும் உழைத்திடல் வேண்டும் — அது
நன்மை தரும் நலத் தொண்டு"

எனக் கொண்டு வாழ்ந்தார்.

அவர் பொதுநலத் தொண்டு;

"போரை நோக்கிப் புறப்படடா — ஜெகப்
புரட்சி நோக்கிப் புறப்படடா"

என மனித குலத்தைத் தட்டி எழுப்பி;

"புரட்சிக் கீதம் கேட்குதடா — எங்கும்
பொங்கி எழுந்த படைகளிடை
எழுச்சி கொண்ட வீரா நீ — இனி
எழுந்து முன்னே புறப்படடா!"

என்று புரட்சி வழியில் வழிநடத்திச் செல்கிறது.

"பாரதி மகாகவி பாட் டிசைத்தான் — இந்த
பாருக்கெல்லாம் பொது வாக்கிடவே"

என்று பாரதியைப் பற்றி கூறும் பசுபதி அவர் வழியில் ஒரு படி முன்னேறி பாரைப் பொதுவாக்கிடப் பாட்டிசைத்த புரட்சிக் கவிஞன்.

'சாதியெனும் கொடுமையினுல் தமிழர் கூட்டம்
சஞ்சலத்தில் வீழ்ந்ததடா சகதி யாகி!
ஆதியிலே ஒருசாதி இருந்த தென்பர்
அந்தநெறி இந்நாளில் காண வில்லை!
நீதியிலே யிழைத்தவர்கள் நெடு மரம்போல்
வீழ்ந்தசேதி ஓதுகின்ருர் நீதி யில்லை.
சேதியிது; தமிழ்நாட்டுச் சேதி கேளீர்!
செயலில்லை செப்புதலே மட்டும் தம்பி!"

நீதிநெறி கெட்டு சாதியெனும் கொடுமையினுல் வீழ்ந்து பட்ட தமிழர் நிலையை எடுத்துக் காட்டி சாதி ஒழிப்பு பேச்சளவில்தான் செயலிலில்லை என்று தமிழர் நாட்டின் சேதியைச் சொல்லும் கவிஞர் பசுபதி ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் உதித்தவர். உயர்சீலம் நிறைந்தவர். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலைக்காய்த் தன்னை அர்ப்பணித்தவர். உயர் சாதியினர் எனப்படுவர் மத்தியில் இருந்த இழிசனர் இயல்பை எதிர்த்துப் போரிட்ட உயர் தமிழன் பசுபதி.

'பாம்பின் கால் பாம்பறியும்' என்பது தமிழ் மூதுரை. ஈழத்தின் சிறந்த கவிஞர்களில் ஒருவரான "தான்தோன்றிக் கவிராயர்"

"சிந்தையால் வாக்கால் செம்மைச்
செய்கையாற் புரட்சி உய்க்க,
செந்தமிழ் செங் கொடிக்குச்
சேவகஞ் செய்ய வைக்க,
வந்தமா மனித ஞன
பசுபதிக் கவிஞன் ..."

என்று யாழ்ப்பாணக் கவிராயர் பற்றி கூறியது உண்மையில் உண்மையாகும்.

தோழர் பசுபதிக்கு ஒரு நினைவுச் சின்னம் இருக்குமானுல் அதில் பொறித்து வைக்கக் கூடிய அமரவாக்கியம் அது. ஆம்; செந்தமிழ், செங்கொடிக்கு சேவகம் செய்ய வைக்க வந்தமா மனிதன் யாழ்ப்பாணக் கவிராயர் தோழர் பசுபதி.

வாழ்க அவர் நாமம்!
வளர்க புரட்சிகர கலை இலக்கியம்!

*

நாடும் ஏடும்

கவிஞர்: **பசுபதி**

தாய்நாட்டைத் தன்நாடாய்ப் பேண வேண்டும்.
தாய்மொழியைத் தன்மொழியாய்ப் பேச வேண்டும்.
தாய்மையிலே பற்றில்லா மனித ருண்டால்
தந்தைபேர் தெரியாத காரணந் தான்!
தாய்நாடு சேய்நாடு என்று கூறாய்!
தரங்கெட்ட மனிதர்கள் பிரித்து நின்றால்
தாயின்தாய் பேர்த்தியார் நாடு எங்கே?
தாம்கேட்க தருவாரோ பதில்எ மக்கு?

எந்தாயாம் எழிலான ஈழ நாட்டில்
இருக்கின்ற என்சகத்துத் தமிழர் சில்லோர்,
எந்தாயின் அணைப்பினிலே இனிமை பெற்றும்
என்நாடு இந்தியநா டென்று சொல்வர்:
எந்தாய்தான் இவர்கட்கு இழைத்த அநீதி
எதுவென்று கேட்டாலோ — சொல்ல இல்லை!
தன்தாயை தான்கொண்ட தாரம் தன்னை
தன்முன்னே உரிமைகொள உடன்பட் டாரோ?

தேசத்தின் பண்புதனைத் தெரியக் காட்டும்
தரமுள்ள இலக்கியங்கள் தாரும் என்றால்
தேசியம் இதிலுமா வேண்டும் என்பார்!
தேசத்தின் வாசனையே தெரியா தோர்கள்
பேசுதற்கும் எழுதுதற்கும் பொருளே இல்லை!
பற்றுதலும் புரட்டுதலும் பொருள்கள் ஆகும்!
நாசதின் படுகுழியை நாட்டிச் செல்வர்;
நாடுநலம் ஏடுநலம் நாட்ட மில்லார்!

முரண்பட்ட கொள்கைதனை முற்றும் பேணி
முயற்சிகள் உடையாரை முடித்துக் கட்டிச்
சுரக்கின்ற பொருளெல்லாம் சுரண்டி முற்றாய்
சுற்றத்தார் தெரியாமல் சோரம் செய்து
அரண்கொண்ட தேசத்திற் கழிவு தேடி
ஆக்கமோ தனதாக்கப் பேணி நிற்பர்!
சிரங்காட்டின் சீற்றந்தான் சீறு தன்றோ
சீ! இவர்கள் செயல்தன்னைச் செப்ப லாமோ?

கவிஞரின் கடைசி ஆசை

கடைசியாக அவர் என்னிடமும் தனது நிறை வேறாத ஆசை ஒன்றைக் கூறினார்.

"டானி, என்ரை பாட்டுக்களைப் புத்தகமாகப் போட முடியாமல்ப் போச்சு. நீயும், ரகுநாதனுமாகச் சேர்ந்து யோசிச்சு கொஞ்சப் பாட்டுக்களையாவது புத்தகமாகப் போட்டுப் பாருங்கோ. இதனாலை வாற கஷ்டத்தைப்பற்றி எனக்குத் தெரியும். இப்ப பிர யோசனப்படாட்டாலும் பின்னடிக்கு — எங்கடை அதிகாரம் வாற காலத்திலையாவது எல்லாருக்கும் அது பிரயோசனப்படும். இது எனக்கு நல்லாத் தெரியும்!"

— கே. டானியல்

ஒரு நல்ல மனிதரின் பிரிவு

ஒரு கலை இலக்கிய மாத இதழை வெளியிடும் மிகக் கடினமான வேலையில் எங்களுக்குப் பலமான நம்பிக்கை யைத் தந்தவர்கள் ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகத்தினர். நீண்ட நாளைய அச்சக அனுபவமுள்ளவரான ஸ்ரீ பார்வதி அச்சக உரிமையாளர் **திரு. ப. சிவஞானபோதம்** அவர்கள் "வசந்தம்" இதழை வெளியிடுவதில் எங்களுக்குப் பல விதத்திலும் துணை நின்றார்.

அவர் திடீரெனக் காலமான செய்தி எங்கள் எல்லோ ரையும் திடுக்கிட வைத்தது. அவர் காலமானார் என்பதை எங்களால் நினைக்கவே முடியாதபடி அவர் எங்களோடு அண்மைக்காலம் வரை பழகிவந்தார்.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பிரபல அச்சகங்களை இப்போ நடத்துபவர்கள் சிலர் திரு. ப. சிவஞானபோதம் அவர் களிடம் தொழில் பயின்று அவரின் தூண்டுதலோடு முன் னுக்கு வந்துள்ளார்கள்.

அவரைப் பிரிந்து துயரத்திலாழ்ந்திருக்கும் அவர் குடும்பத்தினருக்கும், அச்சக ஊழியர்களுக்கும் 'வசந்தம்' தன் அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றது.

தேயிலைத் தோட்டத்திலே

மூலம்: சி. வி. வேலுப்பிள்ளை
தமிழில்: சத்தீ அ. பாலையா
நன்றி: குறிஞ்சிப்பூ

காலம் பூக்கும் கருவாம் புதுமைக்
கருத்திலமையும் களங்கமில நேர்வழி
ஞாலத் தெனது மென்நாதமாம் சீவியம்
நவிலிசை வீணையில் நான் பண்ணிசைப்பேன்.

முந்தையோர் செய்த முயற்சியும் அவர்தம்
மூச்சும் உணர்வும் முழுமையாய் இங்கே
சிந்திய ரத்தமும் வியர்வையும் தாங்கிய
சீற்றமும், துன்பமும், சிறுமையும், நோவினுல்
நொந்து குமுறி அழுதகண் ணீருடன்
நித்தம் தம்முடன் நிலம் புதைத்துழன்ற
எந்தையோர் தம்மின் எலும்புக் குவியல்கள்
எத்தனை எத்தனை எத்தனையாமோ?

புழுதிப் படுக்கையில் புதைந்த என் மக்களைப்
போற்றும் இரங்கற்புகல் மொழி இல்லை;
பழுதிலா அவர்க்கோர் கல்லறை இல்லை
பரிந்தவர் நினைவுநாள் பகருவாரில்லை;

ஊனையும், உடலையும் ஊட்டி இம்மண்ணை
உயிர்த்தவர் கிங்கே உளங்கனிந் தன்பு
பூணுவாரில்லை (அவர்) புதை மேட்டிலோர் கானகப்
பூவைப் பறித்தும் போடுவார் இல்லையே.

ஆழப் புதைந்த தேயிலைச்செடியின்
அடியிற் புதைந்த அப்பனின் சிதைமேல்
ஏழை மகனும் ஏறி மிதித்து
இங்கெவர் வாழவோ தன்னுயிர் தருவன்

என்னே மனிதர் இவரே! இறந்தார்க்கு
இங்கோர் கல்லறை எடுத்திலர்; வெட்கம்
தன்னை மறைக்கத்தானோ அவ்விறைவனும்
தளிர்ப் பசும் புல்லால் தரை மறைத்தானே!

ஒருகோடியே

நாற்பத்தொருலட்சத்து நாற்பத்தோராயிரம்..,

இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு இறக்குமதியாகும் இந்தியப் படங்கள் நமது நாட்டுச் செல்வத்தைக் கொள்ளை கொண்டு போகின்றன. இதைத் தடுப்பதற்கு தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென இலங்கைச் சினிமாப் படத் தயாரிப்பாளர்கள் அரசாங்கிடம் கேட்டுள்ளார்கள்.

1960-ல் ரூபா 3,459,000 1961-ல் ரூபா 3,076,000 1960-ல் ரூபா 2,610,000 1963-ல் ரூபா 2,484,000 1964-ல் ரூபா 2,512,000. இலங்கையிலிருந்து சினிமா என்ற பெயரில் இந்தியாவுக்கு கொள்ளை போயிருக்கிறது. இதன்படி 1960 இலிருந்து 1964 வரை ஒரு கோடியே நாற்பத்தோராயிரம் ரூபா இலங்கையிலிருந்து பறிபோயிருக்கிறது.

தேசப் பற்றுள்ள எந்த ஒரு மனிதனும் இதைச் சகித்துக் கொள்ளமாட்டான். அவனது கலாச்சாரம், இந்தியாவின் தரங்கெட்ட சினிமாக் கலாச்சாரத்தால் நாசப்படவும், அவனது பணம் கொள்ளை போகவும் அவன் விரும்ப வேண்டுமென்று உபதேசிப்பதைப் போன்ற தேசத் துரோகச் செயல் யாராலும் மன்னிக்க முடியாததாகும்.

— அ. ராமநாதன்

அன்பான வாசகர்களுக்கு

இது 'வசந்தம்' பதினோராவது இதழ்.

இலங்கையில் ஒரு கலை இலக்கிய மாத இதழை நடத்துவது முடியாத செயல் என்று பலர் எச்சரிக்கைகள் செய்த போதும், நடத்த முடியும் என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுடன் 'வசந்த'த்தை ஆரம்பித்தோம். ஆரம்பித்த பதினொரு மாதங்களுள் 'வசந்த'த்திற்கு உற்சாகமான வரவேற்பு வாசகர்கள் மத்தியில் கிட்டிற்று. கொழும்பு, கண்டி, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் நடத்தப்பட்ட 'வசந்தம் விமர்சன அரங்க'ங்கள் ஈழத்துக்கலை இலக்கிய பாரம்பரியத்தை செழுமைப்படுத்த எடுக்கப்படும் முயற்சிகளுக்கு மேலும் நம்பிக்கை கொடுப்பதாய் அமைந்தன.

'வசந்த'த்தை விமர்சித்தும், பாராட்டி வரவேற்றும் எழுதும் இலக்கிய அன்பர்கள் ஒரு பயத்தையும் தங்கள் கடிதத்தில் தெரிவிக்கத் தவறுவதில்லை. அதுதான் வசந்தத்தின் நிதி விவகாரம். இலட்சியப் பத்திரிகைகளுக்கு இந்த நிதி நெருக்கடியே உயிர்ப்போராட்டம். பல அன்பர்கள் வசந்தத்திற்கு சிறு நிதியை இடைக்கிடை உதவுகின்றார்கள். விளம்பர பலமோ எங்களுக்கு மிகவும் குறைவு. இந்த நிலையில் 'வசந்தம்' இதழுக்கு நிரந்தரமான பணபலம் அவசியப்படுகின்றது.

வசந்தம் விமர்சன அரங்கங்களிலும், இலக்கிய அன்பர்களின் கடிதங்களிலுமிருந்தும் கிடைத்த ஆலோசனையொன்றின் பேரில் நாங்கள் வசந்தம் சந்தா சேர்ப்பு இயக்கத்தை ஆரம்பிப்பதென்ற முடிவுக்கு வந்திருக்கின்றோம். இந்த இயக்கத்தை இம்மாதம் முதல் செப்டம்பர் வரை நடத்துவதென்றும்; இரண்டாயிரம் சந்தாதரர்களை இலக்காகக் கொண்டு சந்தா சேர்ப்பதென்றும் பல அன்பர்களோடு கலந்து பேசி நாங்கள் தீர்மானித்துள்ளோம்.

இரண்டாயிரம் சந்தா சேகரிக்கும் இந்த இயக்கத்தில் இப்போதுள்ள வசந்தம் வாசகர்கள் அனைவரும் கலந்து கொள்வார்கள் என்பதனை நாம் அறிவோம். ஆயினும் இரண்டு மாத எல்லைக்குள் இந்த இலக்கினை நாம் அடையவேண்டியிருப்பதால் வாசகர்கள் இம் முயற்சியில் உடனடியாக ஈடுபடவேண்டும். இதற்கு உற்சாகம் கொடுக்கும் வகையில் சந்தா சேர்ப்போருக்கு நாங்கள் இலக்கிய அன்பளிப்புகள் செய்யவும் முன் வந்திருக்கிறோம். ஒருவர் பத்துச் சந்தாதரரைச் சேர்த்துக் கொடுத்தால் அவருக்கு பத்து ரூபா பெறுமதியான ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் அன்பளிப்புச் செய்யப்படும். இந்தச் சந்தா சேர்ப்பு இயக்கத்தில் பங்கு கொள்ள விரும்புவோர், வசந்தம்

○ உருவகக் கதை

என்ன பயன்?

அந்தக் குருவிகளின் கூடுகளில் நித்தமும் ஏதும் பழுது வந்து அவைகளைத் தொல்லை கொடுத்தன. இந்தத் தொல்லைகளை நீக்க எண்ணிய குருவி ஒன்று "இக் கூடுகளை நாளாந்தம் திருத்தி நாம் வசிப்பதிற் பார்க்க, எல்லோருமாக ஒன்று சேர்ந்து ஒரு பெரிய, உறுதியுள்ள புதுக்கூடு கட்டி வாழ்வது சிறந்தது. அதுவும் இந்தப் பலா மரம் உறுதியற்றது. ஆதலால் அதோ தெரிகிறதே ஆலமரம் அதிலே எமது கூட்டை ஆக்குவது மிக மிகச் சிறந்தது" என்று குருவியினத்தைப் பார்த்து விழிப்புடன் கூறியது.

அதற்குச் சில குருவிகள் சம்மதியாமல் தமது பழைய கூடுகளையே திருத்தி அமைத்து வாழ்ந்து வந்தன. ஆனால் அவைகளின் கூடுகளில் தொல்லைகள் ஏற்படாமல் இருக்கவில்லை. அத்தோடு வேறு புதுப் புதுத் தொல்லைகளும் அவைகளுக்கு ஏற்பட்டன.

ஆலமரத்தில் ஒன்றாக ஒரு புதுக்கூடு கட்டி வாழ்ந்த மறு குருவிகளுக்குத் தொல்லை பழுது என்ற நாமங்களே தெரியாமல் போய்விட்டது.

ஒரு நாள் மழை விடாது சிணுங்கியபடி இருந்தது. திடீரென ஒரு பெரும் புயற் காற்று பீறிட்டு எழுந்தது. ஆலமரம் நாலாபக்கமும் வேரூன்றி உறுதியாக நின்றபடியால் புயலால் அதை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. பலாமரமோ சுழன்று ஆடி வேருள் பாறி பேரொலியுடன் நிலத்தில் சாய்ந்தது. அப்போதுதான் அதிலே கூடு கட்டி திருத்தியமைத்து வாழ்ந்த குருவிகளுக்கு உண்மை உணர்வு ஏற்பட்டது. அது ஏற்பட்டுத்தான் என்ன பயன்? தான் அழியும்போது தன்னோடு சேர்ந்தவர்களையும் அழிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்ட பலாமரம் அக் குருவிகளையும் நிலத்தில் மோதிக் கொன்றுவிட்டது.

அலுவலகத்திற்கு எழுதி தங்களுக்குத் தேவையான சந்தாப் பத்திரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

'வசந்தம்' சந்தா சேர்ப்பு இயக்கத்தில் பங்கு கொள்வதின் மூலம், ஈழத்துக் கலை இலக்கியத்தை மேம்படுத்தும் முயற்சியிலும் நீங்கள் பங்கு கொள்ளுகின்றீர்கள் என்பதை மறவாதீர்கள்.

O அமெரிக்கச் சிறுகதை

பத்து ஷில்லிங் நோட்டு

ஃபிராங்க் ஹார்டி

சிட்னி நகரில் மிச்-செல் நூலகத்தைக் கடந்து ஒருவர் தள்ளாடி நடந்து சென்று கொண்டிருந்தார். அவர் அணிந்திருந்த உடைகள் நைந்து போயிருந்தாலும் சுத்தமாகக் காணப்பட்டன. பழைய பழுப்பு நிற சூட், நீலநிற மேல்கோட், பழைய தொப்பி ஆகியவற்றை அணிந்திருந்தார். அவரது இடது கையில் பத்து ஷில்லிங் நோட் ஒன்றை பத்திரமாக வைத்திருந்தார். வலது கையில் ஒரு பழைய பத்திரிகைக் கட்டைப் பிடித்திருந்தார்.

1933-ம் ஆண்டின் ஜூன் மாதத்தில் ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று இரவு பத்து மணிக்கு நடைபெற்ற சம்பவம் இது.

அவர் பெயர் ஜோன்சன்.

மார்டன் விரிகுடாவுக்கு அருகிலிருந்த அத்தி மரத் தோப்பை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார். சிட்னி நகரில் வேலையில்லாதோர் அனைவரும் இரவு நேரத்தில் படுத்துத் தூங்க அங்குதான் வருவார்கள். அந்த இடத்தை நெருங்கியதுமே புற்றரையிலிருந்த பனிநீர் அவர் சப்பாத்துக்களை ஊடுருவி அவரது களைத்துச் சோர்ந்த பாதங்களைக் குளிரச் செய்தன. மரத்துக்கடியில் தரையை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே, மெதுவாக முன்னேறினர். தன் பையினுள் கைவிட்டு தீப்பெட்டியை எடுத்தார். அதில் ஒரே ஒரு குச்சி மட்டும்தான் மீதமிருந்தது. கையிலிருந்த பத்து ஷில்லிங் நோட்டை இறுகப் பிடித்தவாறே, அந்தத் தீக்குச்சியைப் பற்ற வைத்தார்.

தீக்குச்சியின் வெளிச்சத்தில் அந்த மரத்தின்கீழ் கண்டபடியெல்லாம் படுத்துக்கிடந்த மனித உடல்களைப் பார்த்தார். அவர்கள் செய்தித் தாள்களையும், கிழிந்த போர்வைகளையும் ஓவர் கோட்டுகளையும் விரித்துப் படுத்திருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் வெறுந் தரையில் படுத்துக் கிடந்தான். அவனருகில் ஓவர்கோட்மீது படுத்திருந்த ஒரு சிறு குழந்தையைத் தட்டிக் கொடுத்து அன்பாகப் பேசிச் சமாதானப் படுத்திக்கொண்டிருந்தான்.

தீக்குச்சி அணைவதற்குள் ஜோன்சன் மரத்தின் முடிச்சுகள் நிறைந்த அடி மரத்துக்கு அருகே படுத்துக்கொள்ள ஒரு இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துக்

சுலபமான வழி

பாரிஸ் நகரிலே ஒரு மனிதன் தன் மனைவியிடம் காரைக் கொடுத்து ஓடும்படி சொன்னால் அவனது நோக்கம் இந்த இரண்டில் ஒன்றாக இருக்கும். ஒன்று: அவனுக்குப் புதிய காரோ, புதிய மனைவியோ பெற ஆசையாய் இருக்கலாம். இரண்டு: இரண்டையுமே பெற ஆசையாயிருக்கலாம்.

கொண்டார். அந்த இடத்தைக் நோக்கி கவனமாகக் காலடி வைத்துச் சென்றபொழுது, அவர் இடதுகால் தூங்கிக் கொண்டிருந்த ஒருவர் மீது இடறியது.

"யார் இது? தூங்குபவர்களைப் பார்த்துப் போகக்கூடாதா" என்று அவர் கேட்டார்.

"தெரியவில்லை. மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று முணுமுணுத்தார் ஜோன்சன்.

ஜோன்சன் தனக்கருகில் படுத்திருந்தவருக்குச் சிறிதும் தொந்தரவில்லாமல், படுத்துக் கொண்டார். தான் கொண்டு வந்திருந்த செய்தித்தாள் கட்டைப் பிரித்து, அதில் அவற்றைக் கால்கள், இடுப்பு, முதுகு முதலியவற்றைச் சுற்றி வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் இந்தக் கலையில் கைதேர்ந்தவர் தான். ஆனால், இன்று குளிரில் உறைந்து போயிருந்த விரல்கள் ஒத்துழைக்க மறுத்தன. போதாததற்கு, அந்தப் பத்து ஷில்லிங் நோட்டையும் விரல்களுக்கிடையே பத்திரமாக வைத்துக்கொண்டிருந்தார். ஒரு பக்கத்தில் காகிதங்களைச் சொருகியதும் மறுபுறத்தில் காகிதங்கள் விலகிவிட்டன. அவர் திட்டிக்கொண்டே திரும்பியபொழுது முழங்கால்களின் மீது போர்த்தியிருந்த காகிதங்கள் சரிந்து விழுந்தன.

அவர் கடைசியில் மிகுந்த சிரமத்தோடு, உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால்வரை காகிதங்களை வைத்து மூடிக்கொண்டார். "ஹெறால்ட்" பத்திரிகை போர்வையாகவாவது பயன்படுகிறதே என்பதை நினைத்துச் சிரித்துக் கொண்டார். தலையிலிருந்த தொப்பியைக் கழற்றித் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டார். அந்தக் கரடுமுரடான தரையில் ஏதோ சுகம் கிடைப்பதுபோல, உடலைக் குறுகிக் கொண்டு படுத்தார்.

நல்லவேளை தரையில் ஈரமில்லை என்று நினைத்துக்கொண்டார். அன்று மழை பெய்யவில்லை. அதோடு அந்த மரத்திலிருந்த அடர்த்தியான இலைகள் தரையை நோக்கி வரும் பனியைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டன. அவர் முதுகில் ஏதோ ஒன்று உறுத்தியது. எழுந்து பார்த்தார். அந்த பிரமாண்ட

மான மரத்தின் வேரிலுள்ள முடிச்சு, தரைக்கு மேல் சிறிது நீட்டிக்கொண்டிருந்தது. அதை பொருட்படுத்தாது மீண்டும் படுத்துக்கொண்டார். கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு தூக்கத்தை வரவழைக்க முயற்சித்தார். ஆனால் அவரது வெறு வயிறும், மரத்துப்போன கால்களும், அவரைத் தூங்க முடியாமற் செய்தன.

வேறு எதைப்பற்றியாவது சிறிது நேரம் சிந்தித்தால் உடற்சோர்வு போய்விடும் என்று நினைத்தார். முந்திய ஆண்டில் இறந்துபோன தன் மனைவியை நினைத்துக் கொண்டார். ஆனால், இன்று அவர் மனம் ஒரே சூன்யமாக இருந்தது. மனைவியின் பிரிவை நினைக்கும்போதெல்லாம் அவருக்கு வழக்கமாக ஏற்படும் ஏக்கமும் துயரமும் இன்று ஏற்படவில்லை. வேலையில்லாதோர் அரசாங்க உதவித் தொகை பெறுவதற்கான சீட்டு அவர் பையிலிருந்தது. அதைத் தொட்டுப் பார்த்துக்கொண்டார். உதவித் தொகை மறுபடியும் எப்பொழுது கிடைக்கும்? எப்படியிருந்தாலும் விரைவில் ஏதாவது வேலை தேடிக்கொள்ள வேண்டும். வயது, நாற்பதாகிறது. தொழிலும் தெரியாது. இந்த நிலையில் வேலை எப்படிக் கிடைக்கும்? அவர் சிந்தனைகள் மீண்டும் மீண்டும் பசியையும் குளிரையும் பனியையும் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன.

அவரால் தன்னைச் சுற்றிச் சுருண்டு கிடந்த உடல்களை அரை குறையாகத்தான் பார்க்க முடிந்தது. அவர்களின் விசித்திரமான முணுமுணுப்புச் சத்தங்களைக் கேட்டார். அவர்களில் சிலர் நன்கு குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். இத்தனை தொல்லைகளுக்கிடையில் அவர்களால் தூங்க முடிந்ததை நினைத்த பொழுது அவருக்கு வியப்பாக இருந்தது. ஆனால் அவர் மட்டும் கண்களைத் திறந்து கொண்டு படுத்துக்கிடந்தார்.

அவர் கைவிரல்களுக்கிடையேயிருந்த பத்து ஷில்லிங் அவரது கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அதைத் தலைக்குமேல் தூக்கிப் பிடித்தார். அந்த இருளிலும் அதன் ஓரங்கள் நன்கு தெரிந்தன. அந்த பத்து ஷில்லிங் நோட் கிடைத்த விதத்தை அவர் நினைத்துப் பார்த்தார்.

வேலையில்லாத தொழிலாளர் நிலையத்திற்குச் சென்று சிறு சிறு நாணயங்களாக, நான்கு ஷில்லிங் மூன்று பென்ஸ் வரை நன்கொடை சேகரித்திருந்தார். அவருக்கு நன்கொடை அளித்தவர்களில் பலர் தங்களிடமிருந்த கடைசிப் பணத்தைத் தந்துவிட்டார்கள் என்பது அவருக்கு நன்ருகத் தெரியும். வேலையிலிருப்பவர்களைக் காட்டிலும்

வேலையில்லாதவர்கள்தான் நிலையின் நெருக்கடியை உணர்ந்திருந்தார்கள்.

அதற்குப் பின்னர், அனுதாபிகளான அவரது நண்பர்கள் மது வருந்தச் செல்லுமிடங்களுக்குச் சென்றார். அங்கும் சிறுசிறு நாணயங்களாக நான்கு ஷில்லிங் பத்து பென்ஸ் வரை சேகரித்தார். அவரது நண்பர்கள் அவருக்கு இலவசமாக பியர் வாங்கித்தர முன் வந்தனர். ஆனால், அவர் அதை மரியாதையோடு மறுத்துவிட்டு, தன்னிடமிருந்த கடைசிப் பணமாகிய அரை டாலரைத் தான் குடித்த பியருக்காகக் கொடுத்தார்.

மதுக்கடைகள் மூடிய பின்னர் செருப்புத் தொழிலாளி நிக்கைத் தேடிச் சென்று, நன்கொடை கேட்டார்.

நிக்கின் கடை இருட்டாக இருந்தது. அதற்குள் உட்கார்ந்தபடியே நிக் தயக்கத்தோடு கூறினான். "தொழில் மிகவும் குறைந்துவிட்டது. இப்பொழுதெல்லாம் யாரும் கடைக்கு வருவதேயில்லை. பிய்ந்துபோன சப்பாத்துக்களை அவர்களே திருத்திக்கொள்கிறார்கள் என்று நினைக்கின்றேன் ... நன்கொடை தர எனக்கு ஆசைதான். ஆனால் என்னிடமிருக்கும் மொத்த ஆஸ்தியே இந்தப் பத்து ஷில்லிங் நோட்டுதான்" நிக் தான் அணிந்திருந்த தோல் மேலங்கியின் பெரிய பையினுள் கைவிட்டு, அந்து பத்து ஷில்லிங் நோட்டை எடுத்தார். கறுத்துப் பிளவுபட்டிருந்த அவரது இடது உள்ளங்கையில் அந்த நோட்டு காணப்பட்டது.

ஜோன்சனுக்குத் திடீரென ஒரு யோசனை தோன்றிற்று. "நிக்! நான் ஒன்பது ஷில்லிங் ஒரு பென்ஸ் நன்கொடையாகச் சேர்ந்திருக்கின்றேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே, சில்லறையாகச் சேர்ந்திருந்த அந்தப் பணம் முழுவதையும் சப்பாத்து தோலும் குவிந்து கிடந்த நிக்கின் மேசை மீது கொட்டினார். "நிக்! நாம் பணத்தை மாற்றிக் கொள்ளலாமா? இதோ ஒன்பது ஷில்லிங் ஒரு பென்ஸ். இதை நீ எடுத்துக்கொள். அந்தப் பத்து ஷில்லிங் நோட்டை என்னிடம் கொடு. நல்ல காரியத்துக்குப் பதினொரு பென்ஸ் நன்கொடை தரலாமல்லவா? அதிலும் இயக்கத்திற்குப் பணம் மிக மிகத்தேவைப்படுகின்றது."

நிக் இந்த யோசனையை ஏற்றுக் கொண்டார். இருவரும் தம்மிடமிருந்த பணத்தை மாற்றிக்கொண்டனர். அதற்குப் பின்னர் அவர்களிருவரும் வெகு நேரம் வரை ஜெர்மன் பார்லிமெண்டுக்கு நெருப்பு வைக்கப் பட்டதைப் பற்றியும், அங்கு ஹிட்லர் - நாஜிச வளர்ச்சியை

யும் மற்ற அரசியல் செய்தி களைப் பற்றியும் பேசிக்கொண் டிருந்தனர்.

ஜோன்சன் திரும்பும் வழியில் இன்னொரு நண்பனைப் பார்க்கச் சென்றார். அந்த நண்பரிடம் நன்கொடைப் பேச்சை ஆரம் பிப்பதற்கு முன்பாக, அவரே "ஜோன்சன்! நாங்கள் மிகவும் சிரமப்படுகிறோம். உனக்குச் சிறிது உணவு வைத்திருக் கிறோம். அதைச் சாப்பிட்டு விட்டு இங்கேயே படுத்து ஓய் வெடுத்துக்கொள். காலையில் போகலாம்" என்றார்.

ஜோன்சன் அங்கு இரவு உண வருந்திவிட்டுப் படுத்துத் தூங் கினார். காலையில் அங்கேயே சிற்றுண்டியும் அருந்திவிட்டு உற்சாகத்தோடு சிட்னியை நோக்கி நடந்தார். பிற்பகலில் மார்டன் விரிகுடா அருகே நடைபெற்ற ஒரு பொதுக் கூட் டத்தில் கலந்துகொண்டார். அந்தக் கூட்டம் மிகப் பெரும் அளவில் நடைபெற்றது என் பதை நினைக்க அவர் உள்ளத் தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது.

இப்பொழுது அவர் மீண்டும் மார்டன் விரிகுடாவுக்கு வந்து விட்டார். பிற்பகலில் பேச்சா ளர்கள் சொற்பொழிவாற்றிய அதே மரநிழலில் படுத்துக்கிடக் கிறார். அவர் சிந்தனைகள் பசி யையும், குளிரையும், முதுகி லேற்பட்ட வலியையும் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன.

அவர் பத்து ஷில்லிங் நோட் டை மிகுந்த கவனத்தோடு மடிந்து வைத்துக்கொண்டார். திடீரென, உடலின்மீது போர்த்தி யிருந்த செய்தித் தாள்களை வில க்கிக்கொண்டு எழுந்து நின்றார். படுத்துக்கிடந்தவர்களை மிதியா வண்ணம் மெதுவாக நகரை நோக்கி நடந்தார்.

புற்றரையில் படிந்திருந்த பனித்துளி அவர் கால்களை உறைந்துபோகச் செய்தது. அவரது வலது முழங்காலிலும் இடுப்பிலும் பொறுக்கமுடியாத வலி ஏற்பட்டது. சரிதான்! பழைய முடக்குவாதம் போலும் என்று நினைத்துக்கொண்டார். மேல் கோட்டின் பைகளுக்குள் கைகளை நுழைக்துக்கொண்டு தள்ளாடியபடியே நடந்து சென் றார். வெகுதூரத்துக்கப்பால் நடு நிசியை அறிவிக்கும் மணியோ சை எழுந்தது.

ஜோன்சன் போகும் வழியில், உணவு விடுதிக்கு வெளியே, ஒரு கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந் தது. அந்தப் பெட்டிக்குள் கறி, கிழங்கு வறுவல், மீன் வறுவல், பன்றி இறைச்சி, வான்கோழி இறைச்சி முதலியன காணப்பட் டன... அவர் வாயில் எச்சில் ஊறியது; நாக்கு உதடுகளைத் துழாவியது. காலைச் சிற்றுண் டிக்குப் பின்னர் அவர் ஒன்று மே சாப்பிடவில்லை... தன் மன திற்குள்ளாகவே என்னென்ன

சாப்பிடுவதென்று பட்டியல் தயாரித்தார். ரொட்டி, முட்டை, பன்றி இறைச்சி... பன்றி இறைச்சியை மெதுவாகவும் கவனமாகவும் வறுத்திருக்கவேண்டும்...

அவர் அரை மனதோடு அந்த இடத்தைவிட்டுச் சென்ருர். அப்பொழுது வீசிய குளிர்காற்றைத் தாங்கமுடியாமல் அவர் உடல் நடுங்கியது. அருகிலிருந்த கட்டிடத்தின் ஓரத்தில் குளிருக்குப் பாதுகாப்பாக நின்ருர். அந்தப் பாதையில் ஒரு டிராம் வண்டி கடகடத்துக்கொண்டு சென்றது. அங்கு வந்த ஒரு பொலீஸ்காரர் ஜான்சனைச் சந்தேகத்தோடு உற்றுப்பார்த்தார். 'நல்லவேளை சென்ற வருடத்திலேயே புகை பிடிக்கும் பழக்கத்தை நிறுத்திவிட்டேன், இல்லையேல் இப்பொழுது ரொம்ப சிரமப்பட வேண்டியிருக்கும்' என்று நினைத்துக்கொண்டார்.

அவர் மிகவும் களைத்துச் சோர்ந்துபோயிருந்தார். எங்காவது ஓரிடத்தில் சிறிது நேரம் படுத்தாலும் போதும் வயிற்றுப் பசியையும் நடுங்கும் குளிரையும் மறந்து அயர்ந்து தூங்கிவிடுவார். அவர் போகும்வழியில் ஒரு மரச்சாமான் கடை காணப்பட்டது. அதன் 'ஷோரூமில்' ஒரு படுக்கையறைக் கட்டிலை வைத்திருந்தார்கள். அதன் மேல் கனமான மெத்தை, வளவளப்பான மெத்தைவிரிப்பு, மென்மையான தலையணை, கதகதப்பளிக்கும் கம்பளிப் போர்வை ஆகியன காணப்பட்டன. ஜோன்சன் இவற்றை வெகுநேரம்வரை ஆவலோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அந்தப் படுக்கையில் தான் படுத்துத் தூங்குவதுபோலக் கற்பனை செய்தார். கண்ணுடியை உடைத்துஉள்ளே சென்று, அந்தக் கட்டிலில் படுத்துத் தூங்கினுல் எவ்வளவு வேடிக்கையாக இருக்கும்! இப்படி நினைத்ததுமே அவர் தன்னையறியாமல் சிரித்துவிட்டரர். அந்தத் தெரு முழுவதும் அவர் சிரிப்பின் எதிரொலி கேட்டது. அவர் பயந்துபோய் அந்த இடத்தை விட்டு உடனே நகர்ந்தார்.

அவர் தன் வலதுகையில் அந்தப் பத்து ஷிலிங் நோட்டை இறுக்கமாக வைத்திருந்தார். திடீரென அவருக்கு ஒரு எண்ணம் ஏற்பட்டது. இரட்சணிய சேனை நடத்துகின்ற தங்கும் நிலயத்திற்குச் சென்ருல், ஒரு ஷில்லிங் கட்டணத்திற்கு வசதியான கட்டிலில் படுத்துத் தூங்கலாமே என்றெண்ணிஞர். பத்து ஷில்லிங்கில் ஒரு ஷில்லிங்கைச் செலவழித்துவிட்டு, மீதி ஒன்பது ஷில்லிங்கை மட்டும் வசூலித்த பணம் என்று கொடுத்துவிட்டாலென்ன ? ... இந்த எண்ணம் தவருனதால், அதை மாற்ற முயன்ருர். ஆனுல், அவர் கால்கள் அவரை எங்கோ இழுத்துச்சென்று, ஒரு பழைய கட்டிடத்தின் முன் நிறுத்தின.

திறந்துகிடந்த கதவு வழியாக மங்கலான வெளிச்சம் வந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு ஷிலிங் கட்டணத்துக்கு வசதியான கட்டில் - படுக்கை. அவர்கள் யாருமே தெரிந்துகொள்ள முடியாது...

அவர் அந்தக் கட்டிடத்திற்குள் நுழைந்தார். மீட்புப் படையினரின் உடையணிந்த ஒருவர் உயர்ந்த நாற்காலியின்மீது உட்கார்ந்துகொண்டு, ஒரு பெரிய கணக்குப் புத்தகத்தில் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். ஜோன்சன் அவரருகே சென்று லேசாக இருமினார்.

அவர் தலையை உயர்த்தினார், "உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?"

"படுத்துத் தூங்க வாடகைக்கொரு கட்டில் வேண்டும்."

"ஒரு படுக்கை வெறுமையாக இருக்கிறதென நினைக்கிறேன். சிறிது பொறுத்திருங்கள். உள்ளே போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்."

அந்த அறையில் கொழுந்துவிட்டெரிந்து கொண்டிருந்த கணப்பை நோக்கி ஜோன்சன் சென்றார். கணப்புக்குமேல் இரு கைகளையும் நீட்டிக் குளிர் காய்ந்தார். கைகளை அழுத்தித் தேய்த்து விட்டார். அவர் உடல் முழுவதும் சூடான ரத்தம் பாய்ந்தோடி கதகதப்பை ஏற்படுத்தியது.

ஜகப் புரட்சி

தனியொருவனுக்கு உணவில்லையெனில் இந்த ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்.

— பாரதி

இரட்சண்யசேனை அதிகாரி உள்ளேயிருந்து வந்தார். "ஒரு படுக்கை இருக்கிறது. அதை நீங்கள் உபயோகிக்கலாம் கட்டணம் ஒரு ஷில்லிங்" என்றார்.

ஜோன்சன் தயக்கத்தோடு அந்தப் பத்து ஷில்லிங் நோட்டை நீட்டினார். அவர் அதைப் பெற்றுக் கொண்டு ஒன்பது ஷில்லிங் சில்லறையாகத் தந்தார். ஜோன்சன் சில்லறையைப் பெற்றுக்கொண்டு "நான் முதலில் குளிர்காய விரும்புகிறேன்," என்றார். "உங்கள் விருப்பம்போலச் செய்யுங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு, அந்த அதிகாரி அன்றைய கணக்கை எழுதப் போய்விட்டார். ஜோன்சன் கணப்புக்கருகே உட்கார்ந்து கொண்டு, தன் காலுறைகளையும் கழற்றினார். அவை ஈரத்தில் நனைந்து போயிருந்தன. அவற்றை முறுக்கிப் பிழிந்தார். அந்தக் காலுறைகளிலிருந்து தண்ணீர் சொட்டுச் சொட்டாக விழுந்தது. தன் சப்பாத்துகளுக்கருகே, காலுறைகளையும் வைத்தார். தன் குதிக்காலில் இருந்த புண்ணைத் தொட்டுப் பார்த்தார். பின்னர், முடக்கு வாதத்தால் பாதிக்கப்பட்ட தமது முழங்காலை அழுத்தித் தேய்த்தார்.

இவ்வளவு நேரமும் கணக்கில் ஆழ்ந்திருந்த இரட்சண்ய சேனை அதிகாரி தலையை உயர்த்திப் பார்த்தார். "சப்பாத்துகளை இங்கே கழற்றக்கூடாது" என்ருர்.

ஜோன்சன் மன்னித்துக் கொள்ளுமாறு முணுமுணுத்துவிட்டுச் சப்பாத்துகளை அணிந்து கொண்டார். அவர் நாற்காலியில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து தம்மையறியாமலே கண்களை மூடினுர். அப்பொழுது அவருக்குத் தேவை தூக்கந்தான்.

ஜோன்சன் திடீரென திடுக்கிட்டெழுந்தார். அவருக்கு நன்கொடையளித்தவர்களில் பலர் தங்களிடமிருந்த கடைசிப் பணத்தை நன்கொடையாகத் தந்திருக்கிருர்கள். அந்தப் பணத்தில் ஒரு ஷில்லிங்கைத் தன் சொந்த வசதிக்காகச் செலவிடுவதா?

உடனே அவர் எழுந்து இரட்சண்யசேனை அதிகாரியை நோக்கிச்சென்ருர். "எனக்குப்படுக்கை வேண்டாம். என் பணத்தைத் திரும்பக் கொடுங்கள்" என்ருர்

அவர் ஜோன்சனை விசித்திரமாகப் பார்த்தார். "அப்படியானுல் சரி" என்று சொல்லிவிட்டுப் பணப் பெட்டியிலிருந்து ஒரு ஷில்லிங் நாணயத்தை எடுத்து நீட்டினுர்.

"இல்லை, என்னுடைய பத்துச் ஷில்லிங் நோட்டைக் கொடுங்கள்" என்று ஜோன்சன் ஒன்பது ஷில்லிங் சில்லறையை நீட்டியவாறே கூறினுர்.

அவர் முகத்தைச் சுழித்துக்கொண்டு, பணப்பெட்டியில் தேடி அந்தப் பத்து ஷில்லிங் நோட்டை எடுத்துக் கொடுத்தார். ஜோன்சன் அதை வாங்கி கவனமாக மடித்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டு கதவை நோக்கி நடந்தார். கதவருகில் சென்றதும் திடீரெனத் திரும்பி வந்தார்.

"இலவச சூப் சிறிது கிடைக்குமா?"

"இல்லை, இனிமேல் நாளைக் காலை எட்டு மணிக்குத்தான் இலவச சூப் கிடைக்கும்"

தெருவில் ஜோன்சன் பரிதாபகரமாக நின்ருர். எங்கு செல்வதென்றே தெரியவில்லை. மழையும் லேசாகப் பெய்து கொண்டிருந்தது. மழையிலிருந்து தப்புவதற்காக ஒரு பாலத்தினடியில் சென்று தங்கினுர். அவர் தலை சுற்றி, மயக்கம் வந்தால் கீழே விழுந்துவிடாமலிருப்பதற்காக ஈரச் சுவரைப் பிடித்துக் கொண்டார். அப்பொழுது ஒரு பெண் அவரை நோக்கி வந்தாள். "இரவை இன்பமாகக் கழிக்கலாம் வாருங்கள்" என்றழைத்தாள்.,

ஜோன்சன் மதுவருந்தியவனைப்போல அங்குமிங்கும் தள்ளாடிக் கொண்டிருந்தார். அவரது கண் பார்வை மங்கலாகத் தெரிந்தமையால், அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தார்.

"உங்கள் உடம்பு சுகமில்லையா?" என்றாள்.

ஜோன்சன் பதில் பேசவில்லை. அவள் ஜோன்சனை விட்டொதுங்கி வேகமாகச் சென்றுவிட்டாள். அவர் தள்ளாடிக்கொண்டே எதிர்த்திசையில் நடந்து, புகைவண்டி நிலையத்தில் அங்குமிங்கும் அலைந்துகொண்டிருந்த பொழுது, எங்கோ அறுசுவை உணவு தயாராவதை அவர் மூக்கு மோப்பம் பிடித்தது. அவர் புகைவண்டி நிலையத்திலிருந்த உணவு விடுதியின் கதவில் இரவு சாப்பாடு ஒன்றரை ஷில்லிங் என எழுதப்பட்டிருந்தது. உணவு வகைகளைப் பற்றிய பட்டியலை ஆவலோடு வாசித்தார். எத்தகைய முடிவுமில்லாமலே உணவு விடுதிக்குள் நுழைந்த கதவருகிலுள்ள ஒரு மேஜையின் முன்னால் உட்கார்ந்தார். அவருக்கு மூச்சு விடுவது சிரமமாக இருந்தது. உணவுப் பட்டியலைப் படித்தார். தக்காளி சூப், கறி, வறுவல், மாட்டிறைச்சி...... அவர் வயிற்றினுள் பசித்தீ கொழுந்துவிட்டெரிந்தது. ஒருவன் சாப்பிடாமலே இருக்க முடியுமா? ஒன்றரை ஷில்லிங் தான். அவர்களில் யாருக்கும் தெரியாது... அவர் தலை சுற்றியது. எட்டரை ஷில்லிங்தான் வசூலிக்க முடிந்தது என்று சொல்லிவிடவேண்டும்.... அவர் மேசையை நோக்கிக் குனிந்தார். மேசையின்மீது தலையை வைத்துக்கொண்டு கண்களை இறுக மூடினார்.

"உங்களுக்கு உடம்பு சரியில்லையா?" என்று உணவு விடுதிப் பணியாள் கேட்டான்.

ஜோன்சன் தலையைத் தூக்கவில்லை. பணப்பெட்டிக்கு எதிரில் உட்கார்ந்திருந்த முதலாளி கோபத்தோடு அவரை நோக்கி வேகமாக வந்தார். "குடிமயக்கத்திலிருப்பவர்களுக்கு நாங்கள் உணவளிப்பதில்லை" என்று கத்தினார்.

ஜோன்சன் தலையைச் சிறிது தூக்கிப் பார்த்தார். அவர்களிருவரையும் மிகுந்த சிரமத்தோடு கண்களைக் குறுக்கிக்கொண்டு கவனித்தார். அங்கு உணவருந்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் அனைவரும் அருவருப்புடன் இந்த சம்பவத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்,

"நான் ஒன்றும் மிதமிஞ்சிக் குடித்து விடவில்லை. எனக்குச் சிறிது மயக்கமாக இருக்கிறது. அவ்வளவுதான்" என்றார் ஜோன்சன்.

"சரி, என்ன வேண்டுமென்று பணியாளிடம் சொல்லுங்கள். மேசைமீது படுக்க வேண்டாம்," என்றார் முதலாளி.

ஜோன்சன் எழுந்து நின்றார். "நான் சாப்பிட விரும்பவில்லை" என்று கோபத்தோடு கூறிவிட்டு நாற்காலியைப் பின்னுக்குத் தள்ளிக் கதவை நோக்கித் தள்ளாடிக் கொண்டே சென்றார்.

நடைபாதையில் சிறிது நேரம் நின்ற பொழுது, அவரது மயக்கம் குறைந்தது. பத்து ஷில்லிங் நோட்டைப் பத்திரமாகக் கையில் வைத்துக்கொண்டார். உணவு விடுதிக்குச் சென்று விட்டுச் சாப்பிடாமல் திரும்பி வந்ததை நினைத்துக்கொண்டே நடந்தார். உணவு விடுதியை விட்டு வெளியேறியது ஏன்? பத்து ஷில்லிங் நோட்டை மாற்றக்கூடாது என்ற மன உறுதியாலா? அல்லது, அந்தக் தடித்துக் கொழுத்த முதலாளியின் ஆணவத்தை வெறுத்ததாலா? இந்தக் கேள்விக்கு விடை காண முடியாமல் நடந்து கொண்டே சென்ருர்.

எங்கு செல்கிருேம் என்றே தெரியாமல் நடந்து கொண்டிருந்தார். இடுப்பிலும், முழங்காலிலும் பழைய முடக்குவாதம் அவரைத் துன்புறுத்தியது. நடந்து கொண்டேயிருந்ததால், குதிக்காலிலிருந்த புண் மேலும் வேதனைப்படுத்தியது. மழையில் நடந்ததால் அவர் உடல் முழுவதும் தண்ணீர்சொட்டிக்கொண்டிருந்தது. எதிரிலுள்ள தெருவுக்குப் போவதற்காக அவர் பாதையைக் கடந்தார். திடீரென அவருக்கு மிக அருகே, கார் சக்கரங்கள் கிரீச்சிடும் ஒலி கேட்டது. அவர் ஓட முயன்ருர். ஆனுல் கால் தடுக்கிப் பொத்தென்று கீழே விழுந்தார். அந்தக் காரோட்டி மிகுந்த சிரமத்துடன் வண்டியை நிறுத்தியதால் ஜோன்சன் மயிரிழையில் உயிர் தப்பினுர்.

"ஏனய்யா? பார்த்துப் போகக் கூடாதா?" என்று அதட்டினுன் காரோட்டி.

ஜோன்சன் மெதுவாக எழுந்தார். தன் மேல் கோட்டில் படிந்திருந்த அழுக்கு நீரைத் துடைத்துவிட்டு, ஒன்றும் பேசாமல் நடந்து சென்ருர். ஒரு பூங்காவிற்குள் நுழைந்து அங்கே கிடந்த ஆசனத்தில், தன் கால்களை நீட்டிப் படுத்துக் கொண்டார். அந்த நடுங்கும் குளிரில் அவரால் தூங்க முடியவில்லை. வெகு நேரத்திற்குப் பின்னர் அவர் தன்னை மறந்து கண்களை மூடி அயர்ந்து தூங்கினுர். பொழுது புலர்ந்தது. ஜோன்சனும் விழித்துக் கொண்டார்.

ஜோன்சன் மரத்துப்போன கால்களைத் தேய்த்துவிட்டு, மெதுவாக நடந்து சென்ருர். இரட்சண்ய சேனையினரின் கஞ்சித் தொட்டியை அடைந்தார். கந்தையணிந்து களைத்துச் சோர்ந்த பலர் அங்கு 'க்யூ' வரிசையில் நின்றுகொண்டிருந்தனர். ஜோன்சனும் அந்த வரிசையில் சேர்ந்து நின்ருர். நீர்த்துப் போய் இளஞ்சூடாக விருந்த 'சூப்' ஒரு சட்டி அவருக்குக் கிடைத்தது. அதை மெதுவாக உறிஞ்சிக் குடித்தார்.

பின்னர் பஸ் நிற்குமிடத்திலிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்து ஓய்வெடுத்தார். மாரிக்காலக் கதிரவனின் இளங்கதிர்கள் உறைந்து போயிருந்த அவர் உடலுக்குக் கதகதப்பையூட்டின. பையிலிருந்த பத்து ஷில்லிங் நோட்டை எடுத்துப் பார்த்தார். பின்னர் அதை மடித்துப் பையினுள் பத்திரமாக வைத்துக்கொண்டார். அவர் எதையோ நினைவுபடுத்திக் கொண்டதுபோல், திடீரென எழுந்து நின்றார். வேகமாக நடந்து சென்று, ஒரு அழுக்குப் பிடித்த கட்டிடத்தை அடைந்தார். இருட்டுக்குள் ஒரு குறுகலாக மாடிப்படியிலேறி, முதல் மாடியை அடைந்தார். மாடியிலும் இருட்டாகத்தானிந்தது. அங்கு ஒரு அறையின் கதவைத் தட்டினார்.

"உள்ளே வாருங்கள்"

ஜோன்சன் கதவிலிருந்த கைப்பிடியைத் திருகி உள்ளே நுழைந்தார். அந்தச் சிறிய அறை ஈரமாகவிருந்தது. சுவர்களில் பல இடங்களில் சுண்ணும்பு உதிர்ந்து, திட்டுத் திட்டாகக் காணப்பட்டது. இரண்டு பழைய நாற்காலிகளும், ஒரு பெரிய மேசையும் காணப்பட்டன. தூசி படிந்திருந்த சன்னல் வழியாக மங்கலான சூரிய வெளிச்சம் வந்துகொண்டிருந்தது.

அந்த அறையினுள் ஒருவர் நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தார். ஜோன்சன் உள்ளே வந்தபொழுது அவர் தலையைநிமிர்த்தவில்லை. அவர் வயது முப்பது முப்பத்தைந்து இருக்கலாம். பழைய நீலநிற 'சூட்' அணிந்திருந்தார். அவரது கோட்டின் கைகள் நைந்திருந்தன. தலைமயிர் நன்ருக வாரிவிடப்பட்டிருந்தது. அவர் மேசையின் மீது குனிந்து ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்தார். எழுதிக்கொண்டிருக்கும் சொற்களை வாயால் உச்சரிப்பதுபோல் அவர் உதடுகள் அசைந்துகொண்டிருந்தன. அந்த மேசை முழுவதும் காகிதங்கள் குவிந்து கிடந்தன. சன்னலுக்கு அருகேயிருந்த ஆணியிலிருந்த "தொழிலாளர் வார இதழ்" என்னும் பத்திரிகையின் 'பைல்' தொங்கியது. சுவரில் மாமேதை கார்ல் மார்க்ஸின் படம் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

சிறிது நேரத்துக்குப் பின்னர் அவர் தலையை உயர்த்தி ஜோன்சனைப் பார்த்தார். "உட்காருங்கள் ஜோன்சன்" என்ருர்.

மேசைக்கு எதிரிலிருந்த நாற்காலியில் ஜோன்சன் உட்கார்ந்தார். அந்தப் பழைய நாற்காலி அசைந்து சத்தமிட்டது.

"ஷார்ககி! சனிக்கிழமையன்று நான் கட்சிக்கு நன்கொடை சேர்க்கச் சென்றிருந்தேன்" என்ருர் ஜோன்சன்.

''அப்படியா? எவ்வளவு சேகரித்தீர்கள்?''

''பத்து ஷில்லிங் சேகரித்தேன்'' இதைச் சொல்லும் பொழுது அவர் முகம், பாராட்டை எதிர்பார்க்கும் சிறு குழந்தையைப் போலக் காணப்பட்டது.

ஷார்க்கியின் முகத்தில் புன்சிரிப்புத் தவழ்ந்தது. ''பத்து ஷில்லிங். அடேயப்பா? இந்தக் காலத்தில் பத்து ஷில்லிங் என்பது பெரிய காரியமாச்சே! பாங்கைக் கொள்ளையடித்தால்கூடக் கிடையாதே. நீங்கள் எப்படி வசூலித்தீர்கள்?'' என்று கேட்டார்.

வேலையில்லாத தொழிலாளர் நிலையத்தில் சில்லறையாக நான்கு ஷில்லிங் மூன்று பென்ஸ் சேகரித்தேன். மீதிப் பணம் மது அருந்தச் செல்லும் தொழிலாளர்களிடம் கிடைத்தது. தொழிலாளி நிக்கிடம் மொத்தமாக பதினொரு பென்ஸ் நன்கொடை வாங்கினேன்.''

''மிகவும் நல்லது ஜோன்சன்'' என்றார் ஷார்க்கி. அவர் குரலில் மனப்பூர்வமான பாராட்டு இழைந்தது. ''நம் எல்லோருக்குமே இப்பொழுது மிகவும் சிரமம்தான். பத்து ஷில்லிங்கை வைத்துக்கொண்டு எவ்வளவோ காரியம் செய்யலாம்.''

ஜோன்சன் பத்து ஷில்லிங் நோட்டை ஷார்க்கியிடம் கொடுத்தார். நிக்கிடம் ஒன்பது ஷில்லிங் ஒரு பென்ஸைக் கொடுத்துவிட்டு, பத்து ஷில்லிங் நோட்டைப் பெற்றுக் கொண்டதைக் கூறினார். ஷார்க்கி ஜோன்சனின் சமயோசிதத்தை வியந்து பாராட்டினார்.

ஷார்க்கி ஒரு புகைப்படத்தையும் பத்து ஷில்லிங் நோட்டையும் ஜோன்சனிடம் நீட்டினார். ''சென்ற வாரம் நடைபெற்ற வேலையில்லாதோர் ஊர்வலத்தைப் போலீசார் வெறிகொண்டு தாக்கியபொழுது எடுத்த புகைப்படமிது. இதை 'புளொக்' தயாரிப்பவர்கள், பாக்கி அதிகமாகி விட்டதென கூறி மறுத்து விட்டார்கள். எனவே இந்தப் பத்து ஷில்லிங்கை அவர்களிடம் கொடுத்து, கணக்கில் வரவு வைத்துக்கொள்ளச் சொல். புளொக் தயாரித்துக் கொடுப்பார்கள். இந்த வாரப் பத்திரிகையில் படத்தை வெளியிடலாம்'' என்றார்.

ஜோன்சன் படத்தையும் பணத்தையும் வாங்கி மேல் கோட்டைக்குள் பத்திரமாக வைத்துக்கொண்டார்.

ஜோன்சன் எனக்கு ஒரே பசியாக இருக்கிறது. சூடாக ஏதாவது சிற்றுண்டி வாங்கி வருகிறீர்களா?'' என்றார் ஷார்க்கி. தன் பையினுள் கைவிட்டு ஒரு ஆறு பென்ஸ் நாணயத்தை எடுத்து ஜோன்சனிடம்

நீட்டினர். ஜோன்சன் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு, கதவை நோக்கி நடந்தார். ஷார்க்கி திடீரெனக் கூப்பிட்டார்.

ஜோன்சன்! நீங்கள் எதுவும் சாப்பிட்டீர்களா?”

“நானா? எனக்கு ஒரே பசி. புழுத்துப்போன குதிரையைக் கூட நான் ஒரே மூச்சில் தின்று விடுவேன். அவ்வளவு பசி.”

“அப்படியானால் நீங்களும் ஏதாவது சாப்பிட்டுவிட்டு எனக்கு வாங்கி வாருங்கள்.”

ஜோன்சன் போன பின்னர், ஷார்க்கி எழுதுவதை நிறுத்தி விட்டு அவரைப்பற்றியே யோசித்துக்கொண்டிருந்தார். எவ்வளவு அருமையான ஊழியர் பட்டினி கிடந்து, தெருக்களில் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாலுங்கூட, கட்சிக் கடமைகளை அற்புதமாக நிறைவேற்றுகிறார். அவருக்கு ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

அதே நேரத்தில் ஜோன்சன் தெருவில் நடந்தார். காலைக் கதிரவனின் இளங் கதிர்கள் அவர்மீது தவழ்ந்து விளையாடின. தோள்கள் நிமிர்ந்து கம்பீரமாகக் காட்சியளித்தார். அவர் கால்வலி போன இடம் தெரியவில்லை. கைகளை வீசிக்கொண்டு சுறுசுறுப்பாக நடந்து சென்றார். குளிரில் உறைந்துபோன அவரது பாதங்களைப் பற்றியோ, வயிற்றைக் குடைந்து கொண்டிருந்த பசியைப் பற்றியோ அவர் கவலைப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

அந்தப் பத்து ஷில்லிங் நோட்டை மட்டும் கவனமாகக் கையில் வைத்துக்கொண்டு சென்றார். *

முடியுமா?

அதிகமான கிராமங்கள் நிறைந்த தொகுதி அது. அந்தத் தொகுதியின் பிரதிநிதியாக நிற்கப் போகும் அபேட்சகரைப் பற்றி அங்குள்ளவர்களுக்கு நல்லெண்ணமில்லை. கிராமங்களைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாதவர், என்று கருதினார்கள். இதைப் புரிந்து கொண்ட அபேட்சகர் கூட்டத்திற்கு வந்தார். பேசும்போது ‘என்னால் செய்ய முடியாத காரியம் ஏதாவதிருந்தால் சொல்லுங்கள் செய்கிறேன்’ என்றார். உடனே கூட்டத்திலிருந்த குறும்பன் ஒருவன்: ‘முட்டை இடுங்கள் பார்ப்போம்’ என்றான்.

இயக்கத்தோடு இணைந்த கவிஞன்

சமூகத்தின் தேவைகளை எடுத்தியம்ப முதன்முதல் எழுந்தது கவிதையே. இருள் சூழ்ந்த பண்டைக்காலத்தில் மனிதன் இயற்கைக்கு எதிராக தனித்து வாழ இயலாதவனுகவும் கூட்டு முயற்சியே அவன் வாழ்விற்கு இன்றியமையாததாகவும் இருந்த போது, மொழி அச்சமூகத்தைக் கவிதை மூலமாகவே தொழில் புரியச் செய்தது. எழுத்தையோ நூலையோ அறியா அக்காலத்தில் கவிதையே தன் ஒழுங்கான தன்மையினுலும் ஓசையினுலும் மனிதனது மனதையும் கற்பனையையும் அருட்டி மனித சமூகத்தை இயற்கைக்கு எதிராகப் போராடத் தூண்டியது.

உழைப்பின் மூலம் ஏற்பட்ட ஒற்றுமையினுலேயே கவிதை தோன்றியது. ஆனுல், இன்றோ சமுதாயத்திற்கும் கவிதைக்குமோ, அன்றி உழைப்பிற்கும் கவிதைக்குமோ யாதொரு தொடர்புமின்றி இரண்டும் இரு வேறுபட்ட நிலையில் உள்ளனவாகக் கருதப்படுகின்றது. இப்பொழுது அது தனி யொருவரின் தனிப்பட்ட கற்பனையினுல் உருவாக்கப்படுவதாகவே கருதப் படுகிறது. எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா மொழிகளிலும் கவிதை எழுதப்பட்டுள்ளது. எந்தக் காலத்திலும் சமூகத்திலிருந்து அப்பாற்பட்ட உயர்நிலையிலில்லாமல், தம் கரங்களினுல் படைக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த, கூட்டு முயற்சியுடைய மக்களின் அபிலாஷைகளைப் பிரதிபலிக்கும் முறையில் எழுதப்பட்ட கவிதையே உயர்ந்ததாகவும் மறத்தற்கரியதாகவும் கொள்ளப் படுகிறது. மக்கள் வாழ்விற்கு உழைப்பே நியதி. எனவே, எக்காலத்திலும் எந்நாட்டிலும் உழைப்பாளர்களே காட்சிக் கெளிய பல்லாயிரக்கணக்கான கரங்களையுடை இவ்வுலக பிரம்மாக்கள்.

பாட்டாளி மக்களின் பரந்த பலம் வாய்ந்த சர்வ தேச இலக்கியத்தில் ஈடுபட்டு பல சேவைகள் புரிந்தார் பசுபதி. அவர் இதய பூர்வமாக இந்த இயக்கத்தில் ஈடுபட்டார். அவரது இதயத்தினின்றும் தோற்றமெடுத்த கவிதைகளே அவ்வியக்கத்திற்குக் காணிக்கையாயின!

அவரது கவிதைகள் கருத்தற்றவையாகவோ, அன்றி கேளிக்கைக்குரியவையாகவோ அமையவோவில்லை. அவை கருத்தும் குறிக்கோளுமுடையவையாக விளங்கின.; விளங்குகின்றன. வேறு வகையாகக் கூறினுல் அவரது ஏட்டிலே எடையுண்டு; எழுத்திலே ஆணியுண்டு. அவரது கவிதைகள் ஏழை மக்களுக்கும் சுரண்டப்படுபவர்களுக்கும் ஒதுக்கப்பட்டவர்களுக்குமே எழுதப்பட்டவை; புத்துலகினைப் படைப்பதற்கு ஊக்கமளிக் கவே எழுதப்பட்டவை.

— மு. கார்த்திகேசன்

○ குறுநாவல்

பெனடிக்ற்பாலன்

சொந்தக்காரன்?

மகன் வீரமுத்துவும், மனைவியும் கலியாணம் முடிந்தபின், புதிய பொலிவும் மகிழ்ச்சியும் முகங்களில் வழிய தமது கலியாண வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு, தனிக் காம்பராவில் சோடிப் புழுக்களைப்போல் புகும்பொழுது பார்த்துக் கொண்டு நின்று சந்தோஷம் பொறுக்க முடியாமல் பாட்டுப் படிக்கும் வேளையில் சின்னக் கலப்பனின் நித்திரை முறிந்தது.

விடியற் பொழுது புலர்ந்து கொண்டிருந்தது.

மலைகளின் கூனிய முதுகுகளை விட்டு இருளின் போர்வை கலைந்து கொண்டிருந்தது.

அவன் காம்பரா வாசலோரம் சுவர் மூலைக்குள் தலையை வைத்துப் படுத்திருந்தான். கனவு முறிந்ததும், கனவில் நிறைவேறிய ஆசைகள், வாழ்வில் பெரும் பிரச்சனையாய் மனதைச் சுண்டிக் கிளப்பிற்று. அந்த நெஞ்சோடு அவன் கண் விழித்துக் கிடந்தான்.

வீரமுத்துவுக்கு பாக்கு மாற்றி முடிந்துவிட்டது. இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் முடிந்து வைகாசியில் கல்யாணம் நடைபெற வேண்டும். மூன்று தவணைகள் பாக்கு மாற்றுவதைப் பின் போட்டு வந்த சின்னக்கலப்பனுக்கு கல்யாணத் தேதி குறிப்பதில், இம்முறை மறுக்க முடியவில்லை. இனி குறித்த தேதியில் கல்யாணம் முடிய வேண்டும். வீரமுத்து தன் மனைவியோடு தனியாகப் படுத்துறங்க ஒரு துண்டு இடம் வேண்டும். தங்களின் இளமைத் துடிப்புகளை எதுவித பயமுமின்றிச் சுதந்திரமாக அவர்கள் பரீட்சித்து மகிழ வேண்டும். இதுவே சின்னக் கலப்பனுக்கு மகனின் கலியாணப் பிரச்சனையாக எழுந்து நிற்கின்றது.

பொழுது விடிந்துபோக மழை முகில்கள் தேயிலை மலைகளில் மூட்டம் கட்டி இருட்டிக் கொண்டிருந்தன. கடுங் குளிர் வீசிற்று.

சின்னக்கலப்பன் சேட்டுப் 'பொக்கற்றில்' கிடந்த பீடியை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு கம்பளிகளுக்குள்ளும் படங்குச் சாக்குகளுக்குள்ளும் புகுந்து, குருவிக் கிடக்கும் தனது மக்களைச் சத்தம் போட்டு எழுப்பினுன்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை தோட்டத்தில் வேலையில்லை. மலையில் கொழுந்து எடுக்கும் மனைவி ஆருயி, மகள் பொட்டு, 'பக்டறியில்' வேலை செய்யும் வீரமுத்து மற்றும், காம்பரா வின் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு கிடக்கும் ஏழு பிள்ளைகளும் எழும்பவேயில்லை.

சின்னக்கலப்பனுக்கு யோசினை தொட்டுவிட்டது. அவன் பீடிப் புகையை விட்டவாறு எழுந்திருந்தான். கண்களால் காம்பராவின் பரப்பைச் சுற்றிப் பார்வையிட்டான்.

சாக்குக் கட்டிலில் மனைவி ஆருயி கிடந்தாள். அவளுக்குச் சுகமில்லை, இருமலும், காச்சலும். சுவரோடு கிடக்கும் அந்தக் கட்டிலின் கீழ் மலையில் புல்லு வெட்டப் போகும் மாசிலான் கிடந்தான். குமாரான பொட்டுவும், அவளின் தங்கை நட்சத்திரமும், தாயின் கட்டிலுக்குப் பக்கமாக ஒருவரை ஒருவர் கட்டிப் பிடிததுக் கொண்டு, ஒதுங்கிக் கிடந்தனர். மற்றப் பையன்கள் ஆறுபேரும் காம்பராவின் நடுவில் வீட்டுக்கு சோளக் கதிர்களை அடுக்கிவிட்டது போன்று, உறங்கினர். வீரமுத்து முன் ஸ்தோப்பில் விறகுகளுக்குப் பக்கத்தில் கிடந்தான்.

காம்பரா இருளை நிரந்தரமாகச் சிறைப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றது. அந்த அடிமை இருளின் பரப்பில் சிறை பிடிக்கப்பட்ட பட்டாளக்காரரைப் போல, குமைந்து, நெருங்கி இருள் துண்டுகளாக அவர்கள் எல்லோரும் படுத்திருக்கின்றூர்கள்.

இன்னெரு உயிர் புகுவதற்கு காம்பராவில் இடம் இல்லை. நிதான உணர்வுடன், காம்பராவையும் அதற்குள் மங்கைகளைப் போல் குவிந்து கிடக்கும் உழைக்கும் உயிர்களையும் பார்க்கும்போது தம்மேல் அனுதாபமும், 'இதுவும் ஒரு வாழ்வா?' என்ற எண்ணமும் வெறுப்பும் மனதில் ஜுவாலை வீசியது. இருதயம் சுட்டுக் கொண்டது. இந்த உணர்வு சின்னக்கலப்பனுக்கு அடிக்கடி எழுந்தது.

அவன் மகனை நினைத்துப் பார்த்தான்.

தானே தன் மனைவியுடன் தாம்பத்திய உறவு கொள்ள

மூலையும் நாட்களில் தனக்கு ஏற்படும் கஷ்டத்தையும், மற்ற லயங்களில் உள்ளவர்களின் அனுபவங்களையும் அவன் உணர்வான். 'அந்த காம்பராவில் வீரமுத்துவும் கலியாணம் முடித்து வந்தால்?.... பருவமடைந்த பொட்டு, நட்சத்திரம், வயது வந்த பயலுகள்' - ஏற்படும் அவஸ்தைகளையும், சங்கடங்களையும் அவனால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. மனம் அருக்குளித்தது.

புகார் மூட்டம் கட்டியிருந்த பொழுது வெளுத்திருந்தது. சம்பள நாளில் தொழிலாளியின் முகம்போல்.

அவன் வீரமுத்துவை நோக்கினான். அவன் கம்பளியால் இழுத்து முகத்தை மூடிக்கொண்டு மறுபக்கம் புரண்டு கிடந்தான். அவனுடைய காலில் ஒரு கோழி ஏறி நின்றது.

"டேய். எங்கிரடா, வீரமுத்தா! விடிஞ்சப்புறம் என்னடாது தூக்கம்?"

சின்னக்கலப்பனின் அதட்டுக் குரலில் எல்லோரும் அருண்டு எழுந்தனர். அருளும்போது ஒருவரை ஒருவர், கைகளாலும் கால்களாலும் இடித்தும், அடித்தும் கொண்டனர், நித்திரைச் சோம்பலில்.

வீரமுத்து எழுந்து கொட்டாவிவிட்டு அணிந்திருந்த மழைக் கோட்டில் பீடியைத் தேடினான். பொட்டு எழுந்து ஸ்தோப்புக்கு வந்து "காலை ஒடுக்கு" என்று அவனிடம் கூறிவிட்டு, தேனீர் வைக்க அடுப்பருகில் குந்தினாள். வீரமுத்து காலை இழுத்து, பின்னுக்கு நகர்ந்து, விறகோடு சாய்ந்து பீடியை புகைத்துக் கொண்டிருந்தான். கையில் 'சுவீப் டிக்கற்' இருந்தது. அதன் இலக்கத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், அவனுக்கு அது ஒரு 'பைத்தியம்' ஒரு கிழமையும் தவறவிடமாட்டான்.

சின்னக்கலப்பன் காம்பராவின் வாசல் வழியாக வெளியே தீன் பொறுக்கும் சிட்டுக் குருவிகளைப் பார்த்தவாறு கேட்டான்.

"நீ தொரைக்கிட்டே காம்பரா கேட்டியா?"

"இன்னுமில்லை"

சின்னக்கலப்பனுக்கு சரியான ஒரு கோபம் வந்தது.

"இன்னும் ஏண்டா கேக்காமலிருக்கிறே? கலியாணம் முடிஞ்சா, எங்கினே படுத்துத் தூங்கப் போறே?"

"நேத்துக் கேக்கப்போனேன். தொரை இல்லை நீதான் மிந்தி கேட்டியே!"

"அது மிந்தியடா! இப்ப நீ கேளு. இனிமே ஒன் கலியாணத்தைத் தள்ளிப் போட ஏலுமா?"

"உனக்குச் சொன்னதுதான் எனக்குச் சொல்லுவான். குரங்குப் பய". அவர்கள் வேலை செய்யும் தங்கமலைத் தோட்டத்தின் பெரிய துரை வெள்ளைக்கார பெய்லி. குறுகலான உருவம். அவனுடைய வெருட்டும் முகத்தை வீரமுத்து எண்ணினான். அவன் உள்ளே கோபம் பற்றியது.

சின்னக்கலப்பன் எழுந்து ஸ்தோப்புக்குள் வந்து நின்று சொன்னான்;

"நீ கேளு! அவன் என்ன தான் சொல்கிறான் பாப்பம் — நான் கல்யாணம் செஞ்சிக்கப் போறேன். இப்பவுள்ள நம்ப காம்பராவில் இருக்க முடியாது. இப்பவே ஒன்பது உசிருகள் அடைச்சிருக்கு; அதுகளே மூச்சு விடேலாமே இருக்கு. நானும் கலியாணம் செஞ்சிக்கிட்டு எப்படிங்க துரை இருக்கிறது? அப்படீன்னு பணிவா கேளு? என்ன?"

வீரமுத்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

"ம்.... கேக்கிறேன்!"

"மறந்து போவாமே நாளைக்கிக் கேளு!"

சின்னக்கலப்பன் சிறு மனத் திருப்தியுடன் தன் நரைத்த தலைமயிரைக் கோதிக்கொண்டு வெளியில் வந்தான். குளிர் காற்று மலை முகடுகளிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தது. லயத்துக் குழந்தைகள் லயத்தின் வாசலிலுள்ள லயக்கானின் இரு பக்கங்களிலும் இருந்து மலங் கழித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நாய்கள் அவர்களுக்குப் பின்னால் நின்று அதை நக்கிக் கொண்டு நின்றன. நீரின் மேல் மட்டத்துக்கு வந்து முகத்தை நீட்டிச் சுவாசிக்கும் கடல் ஆமைகள்போல, நித்திரை விட்டெழுந்த தொழிலாளர்கள் காம்பரா வாசல்களுக்கு வந்து நின்று, காற்றைச் சுவாசித்து, மலையிடை வெளிகளைப் பார்த்தார்கள்.

சின்னக்கலப்பன் தன் காம்பராவின் முன்னால் வெறுமையாகக் கிடக்கும் ஒரு துண்டு நிலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். அவன் அத் துண்டு நிலத்தைப் பார்க்கும்போது அவன் மனத்தில் கலந்து போன பயச் சலனத்தையும், அமுக்கிக்கொண்டு ஒரு தனித்த உரிமை உணர்வு புரண்டுகொண்டிருந்தது. சிறிது நேரத்தில் ஏதோ ஒரு முடிவுடன் திரும்பி ஸ்தோப்புக்குள் தலையை நீட்டி

வீரமுத்துவிடம் சொன்னான்.

''நாளைக்கு மறந்துபோவாமே கேளு! என்ன?''

கையிலிருந்த 'சுவீப்' டிக்கற்றின் இலக்கத்தை சுவரில் கரித்துண்டால் எழுதிக்கொண்டிருந்தான் வீரமுத்து. அந்தச் சுவரில் அவன் எழுதிய பல இலக்கங்கள் உண்டு. அவன் தகப்பன் தன்மேல் கொண்டுள்ள வாஞ்சையை உள் மனதில் எண்ணிக்கொண்டு தகப்பனை நோக்கிச் சொன்னான்.

''நா, தொரை காலைப் புடிச்சுண்ணாலும் கேக்கிறேன்''

மலைகளில் மழைத்துளிகள் சிறுதலாகத் துமித்துக்கொண்டிருந்தன.

தொழிலாளர்கள் ஏழு மணிக்கு முன்னாக பிரட்டுக்களத்துக்குப் போவதற்காக அவசரப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

* *

கான் வெட்டு முடிந்து லயத்துக்கு வந்த சின்னக்கலப்பன் தன்னுடைய காம்பரா வாசலில் முகத்தில் யோசனைக் கோடுகள் ஓட சோர்ந்து இருந்தான்.

வீரமுத்து இன்னும் பாக்டறியில் இருந்து வரவில்லை.

அந்தி மயங்கி இரவு கனத்துக்கொண்டு வந்தது. இருளின் போர்வைக்குள் தேயிலை மலைகள் வெருட்டும் பூதங்களாகிக் கொண்டிருந்தன. சின்னக்கலப்பன் கால்களை ஒடுக்கி, கைப் பிணைப்புக்குள் அதை இறுக்கிக் கட்டி நாடியை முழங்கால் சில்லுகளில் வைத்துக் கொண்டான். அவன் ஊமையாக இருந்தான்.

'வீரமுத்துவுக்கு

கலியாணமாமே..?'

'மூத்த மகனுக்கு பாக்குமாத்தியாச் சாமே நெசமா?'

ஒரு செய்தி காட்டுத் தீ போல் பரவும் என்பதைத் தேயிலைத் தோட்டங்களில் காணலாம். சின்னக்கலப்பன் மகனுக்கு நமுனுகுலத் தோட்டத்தில், சம்பந்தம் முடித்த செய்தி தோட்டமெல்லாம் பரவிற்று எல்லோரும் சின்னக்கலப்பனைக் கேட்கும் போது அவன் ''ஆமா'' என்று மகிழ்ச்சியோடும்; வீராப் போடும் பதில் கூறிவிட்டு வந்தான் ஆனல்.

தனிமையாக இருந்து, அதையிட்டு துக்கித்தமனத்துடன் எண்ணுகிறான்.

கல்யாணம் சுலபமாக முடிந்துவிடும். கலியாணத்தை நடத்தப் பெரும் பணமும் தேவையில்லை. அவனிடம் வீரமுத்துவைத் தவிர வேறு சொத்தும் இல்லை. பெண்ணும் அவனுடைய அக்காமகள். கலியாணம் சாதாரணமாகவே நடக்கும்

என்று சொல்லித்தான் பாக்கு மாற்றினன்.

"கலப்பண்ணே என்னு யோசினே?"

"ஒண்ணுமில்லேப்பா!"

பக்கத்துக் காம்பராவிலிருக்கும் பேப்பர் இராமசாமி பந்தம் கொழுத்தி கையில் பிடித்துக் கொண்டு கடைத்தெருவுக்குப் போய்விட்டு, தாண்டித், தாண்டிச் சென்றான்.

எல்லா லயக் காம்பராக்களிலும், வேலே முடிந்து வந்து தொழிலாளர்கள் சோறு சமைப்பதால், லயம் கலகலப்பாக இருந்தது. சிலர் குப்பியில் செய்த பந்தங்களைக் கொண்டு, போவதும், வருவதுமாக தண்ணீர்க் குளாயடியில் நீர்பிடிப்பதுமாய் இருந்தார்கள் குழந்தைகள், சிறு குழந்தைகளை இடுப்பில் காவிக்கொண்டு லய ஓரங்களில், தண்ணீர்க்குழாயடியில் ஓடித் திருந்தார்கள்.

"இவனே இன்னுங் காணமே? இன்னுமா வேலே செஞ்சிக்கிட்டிருக்கான்?"

லயத்தில் நடப்பவற்றைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த சின்னக் கலப்பன் வாய்விட்டுச் சினத்துக் கொண்டான். அவனுக்கு யாரும் பதில் சொல்லவில்லை. மகள் "பொட்டு" ஸ்தோப்பு மூலேயில் புகையின் நடுவில் அகப்பட்டு சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அடுப்புப் புகை ஸ்தோப்பையும் மூட்டி, வெளியில் நெளிந்தது. சின்னப் பையன்களும், நட்சத்திரமும் மண்ணெண்ணே விளக்கைச் சுற்றி இருந்து சத்தம் போட்டு பாடம் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சின்னக்கலப்பன் பீடிப்புகையை மூக்கால் விட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

சற்று நேரம் கழிந்தது.

வீரமுத்து லயத்தின் வாசலோரமாக மெதுவாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான் அவன் தலே குனிந்திருந்தது. பீடி கையில புகைத்த வண்ணம் இருந்தது. மறுகையில் "சுவீப்" இலக்கம் பார்ப்பதற்காக அன்றைய பத்திரிகையை வைத்திருந்தான். லயத்தின் பின் புறம் தெருவில் லயவாசல் கூட்டும் வாசுக்குட்டி கசிப்புக் கள்ளைக் குடித்துவிட்டு,

"உலகே மாயம் வாழ்வே மாயம், நாம் காணும் சுகமே மாயம்" என்ற சினிமாப் பாட்டை நாட்டுக் கூத்து ராகத்தில் கத்திக் கொண்டு சென்றான்.

சின்னக்கலப்பன் மனதில் மகனேக் கண்டதும் சிறு உஷாரும், சந்தோஷமும் எழுந்தன. நிச்சய

மாக துரையிடம் கேட்டிருப்பான் என்ற முடிவுடன் அந்த முடிவைக் கேட்க ஆவலாக இருந்தான். வீரமுத்து காம்பராவின் அருகில் வந்ததும் தலையில் கட்டியிருந்த துண்டைக் கழற்றியவாறு உள்ளே செல்லக் குனிந்தான்.

"தொரெக்கிட்டைக் கேட்டியா?"

"ம் கேட்டேன்!" சிறிது நேர மௌனத்தின் பின் வீரமுத்து விரக்தியும் கோபமும் கலந்த தொனியில் உரக்கக் கூறினான் அது சின்னக் கலப்பனின் இருதயத்தைச் சுண்டிற்று. துரை காம்பரா கொடுக்க மறுத்து விட்டான் போல இருந்தது.

"என்ன சொன்னாரு?"

வீரமுத்து அடுப்பிலிருந்த நெருப்புச் சுள்ளியை எடுத்து, பீடியைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு சொன்னான்.

"அவன் என்ன தான் சொல்லுவான். நம்மை மனுஷென்னு நெனச்சு வைச்சிருந்தாத்தானே! குரங்குப்பய"

மகன் சொன்னதைக் கேட்டதும் சின்னக்கலப்பனுக்கு மனமெல்லாம் சோர்ந்து போயிற்று சினம் கூடிவந்தது.

"என்னு சொன்னுண்டா?"

வீரமுத்து உள் சுவர் ஓரமாக இருந்த ருக்கையில் முதுகைச் சாத்தி, கால் நீட்டி இருந்து, பக்கத்தில் கிடந்த கத்தியைத் தூக்கி தரையில் தட்டிக் கொண்டே இருந்தான். முக உணர்வில் துக்கமும், கோபமும், பெருமூச்சு விட்டான். "நம்மையெல்லாம் அவன் வூட்டு பங்களாவிலெ நிக்கிற நாயினுங் கேவலமாக நெனச்சிக்கிட்டிருக்காணுங்க!"

தகப்பன் கேட்டது அவன் காதில் விழவில்லை. தன் பாட்டில் சொல்லிக் கொண்டான்.

"என்னதான் சொன்னுன் கழுதை மவன்?"

அவன் தகப்பனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு குனிந்து கொண்டு சொன்னுன்.

"காம்பரா எங்கிருக்கின்னு என்னைக் கேக்கிறுன் - உனக்கு என்னுத்துக்கு கலியாணம் இப்ப அவசரமான்னு கேக்கிறுன்? சின்னக்கலப்பன் மனதில் சூட்டுப்புகை கிளம்பிற்று. பெரிய துரையின் வெருட்டும் முகமும், பூனைக் கண்ணும் சலனமிட்டன. அவன் ஒன்றும் பேசாமலிருந்தான்.

"உள்ளதைக் கொண்டு திருப்தியாக இருக்கப் பழகணம் நீ பொய்காரன். கலியாணம் செய்துகிட்டு நீயும் அந்தக் காம்பராவிலெ இருக்கலாமென்று புத்தி சொல்றுன்"

வீரமுத்து மன எரிச்சலுடன் மெதுவாக வார்த்தைகளை உச்சரித்தான்.

"தான் மட்டும் இருபத்தி நாலு காம்பரா பங்களாவிலே இருக்கலாமோ ருசுக்கோல்?.

சின்னக்கலப்பன் கையை உயர்த்தி ஆத்திரத்துடன் கத்திக்கேட்டு, துரையை ஊத்தைப் பேச்சால் திட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

தோட்டத்துப் பெரியதுரை பெய்லியிடம் வீரமுத்து காம்பரா கேட்கப் போனபோது துரை நடந்துகொண்ட விதமும் பேசிய வார்த்தைகளும் அவனுடைய கண்ணியமான உள்ளத்தைப் புண்படக் குதறின.

'நம்ம ஆட்டு கையால' இரத்தத்தைப் பிழிஞ்ச உழைச்சும் அடிமையாக வாழவேண்டி இருக்கு. எங்க ஆட்டு உழைப்பைத் தின்ற அவங்க, நாம அனுபவிக்கிற சின்னச் சுகங்களைக் கேட்கும்போது நையாண்டி பண்றுங்க. உழைப்பைத்தான் பறிச்சிருங்க. வேலை செஞ்சிட்டு, படுத்துறங்க எட்டடிக் காம்பரா கேட்டாலும் இல்லை யென்றுங்க. கோபமும் வருகுது அவன் தனக்குள் சிந்தித்து மனம் புழுங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

"ஆமா! கூலிக்காரங்களுக்கு புதுசா காம்பரா கட்றதில்லை யோன்னு கேட்டியாடாவனே?"

"அதான் கேட்டேனே! எய் எதித்துப் பேசாதே. வெளியிலே போன்னு விரட்டிப்புட்டுப் பொயிட்டான்.!"

சின்னக்கலப்பன் சுடர் விட்டெரியும் விளக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

" அவ்வளவு திமிர்"

தகப்பன் கூறியதைக் கேட்டு தலை நிமிர்ந்த வீரமுத்து சினத்தோடு கேட்டான்.

"ஒனக்கு ஆச்சர்யமா இருக்குதா? — இவன் தான் சுரண்ட வந்த வெள்ளைக் காரப் புத்தியைச் சரியாய் காட்டுறன்!

சின்னக்கலப்பன் ஒன்றும் பேசவில்லை. உள்ளே நொந்து கொண்டு இருந்தான். ஆறு மாதங்களுக்கு முன் பாக்டரியில் நடந்த ஸ்ட்ரைக்குக்கு வீரமுத்துவும் காரணமாக இருந்தான் என்பது துரைக்குத் தெரியும். அதை வைத்துக் கொண்டு, அதையும் ஒரு காரணமாக்கி, அவனைப் பேசிக் கலைத்திருக்கிறுன். என்பதை அவன் உணர்ந்தான். தோட்டத் துரைமாரின் பழி வாங்கும் பண்பை அவன் நன்குஅறிவான்.

வெள்ளை நிற வண்ணத்திப் பூச்சி விளக்கு வெளிச்சத்தை நாடிவந்து சிறகடித்தது. அதை

வீரமுத்து நோக்கினான்.

அதைப்பிடிக்கும் ஆசை எழுந்தது. கையை நீட்டினான். உள்ளத்தில் பழைய நினைவுகள் அந்த வண்ணாத்திப்பூச்சியின் இறகுகள் போல் அசைந்தன.

அவன் சிறு பையனாக இருக்கும் போது, தேயிலை மலைகளில் கூட்டம் கூட்டமாகச் செல்லும் அந்த வண்ணாத்திப் பூச்சிகளை துரத்திக் கொண்டு திரியும் போது, தானும் அவைகளைப் போல் சுதந்திரமாக மகிழ்ச்சியுடன், வாழலாம் என எண்ணியிருந்தான். இன்று, தான் வெள்ளைக்காரனுடைய தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் அடிமை போன்ற ஒரு கூலி என்பதை உணரும்போது உலகமே தலைமேல் பாரமாக அழுத்துவதைப் போல் இருந்தது. இந்த எளிய வாழ்க்கை வாழவா நாம் மனுசராய்ப் பிறந்தோம் என்று இதய உணர்ச்சிகள் துடித்துக்கொண்டன. பெருமூச்சு நெஞ்சை உயர்த்திற்று.

“இரு! இரு! பாப்பம்!”

மௌனமாக இருந்த சின்னக் கலப்பன் வெடுக்கென கூறி விட்டு வெளியில் வந்தான். மலைக்குளிர்காற்று முகத்தில் ஜில் என அறைந்தது. லயத்தின் முன்னாலுள்ள வெளித் துண்டு நிலத்தை இருளின் ஊடாக, அழுகின்ற குழந்தையைப் பார்க்கும் தாயின் உணர்வோடு பார்த்துக் கொண்டே நின்றான்.

(தொடரும்)

வசந்தம்

விளம்பர விகிதம்

பின்புற அட்டை	100-00
உட்புற அட்டை	80-00
உட்புறம் (அரைப்பக்கம்)	45-00
சாதாரண பக்கம்	50-00
அரைப்பக்கம்	30-00

தாகவேகம்

இலக்கியத்தின் நீள்பரப்பிற் கெல்லைகீறி
இலக்கணத்தால் இலக்கியத்தை அடக்கலாமோ?
ஆழ்கடலில் அடிமட்டம் தூக்குவோரால்
தாழ்வுற்றுத் தமிழ்க்கலைகள் தடங்கலாமோ?

சங்ககா லத்தமிழிற் சாந்துபூசி
மங்காமற் காப்பதுதான் மகிமையாமோ?
கங்குல் பகல் கழிவதையும் கருத்திற் கொண்டு
இங்குபல புதுமைகளை இயற்றல் வேண்டும்.

வாய்ப்பேச்சால் வங்காளம் போவதாலே
ஆய்ப்போச்சா எங்களது தாகவேகம்?
தமிழியக்கம் தபாலுடனே தளர்தல்போலக்
கலையியற்றல் கண்தூங்கல் காணவேண்டா.

இடருற்ற வாழ்க்கைமுறை மாறவேண்டில்
படைப்பினிலே புதுமைபல மலரவேண்டும்
புதுமையினிலே இனிமையொளி மிளிர்தல் வேண்டும்.
உயிர்பெற்ற இலக்கியங்கள் உதிக்கவேண்டும்.

இ. சிவானந்தன்

○ கட்டுரை

இன்றைய ஈழத்தில்........

தமிழ் சினிமாவின் அவசியம்

ஒரு நாட்டு மக்களின் கலை, கலாச்சார வளர்ச்சியில் பெரும் பங்கு கொண்டு அவர்களின் வாழ்க்கை முறையைச் சீர்ப் படுத்தவல்ல கலைத்துறைகள் பலவுண்டு. இவற்றுள் எழுத்து, நாடகம், சினிமா, சங்கீதம், நடனம், ஓவியம் போன்ற கலைகள் குறிப்பிடத்தக்கன. இத் துறைகள் மூலமே நாம் இலக்கிய பரிவர்த்தனை செய்யக்கூடியதாய் இருக்கிறது. மக்களின் வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தி உன்னத சமுதாயத்தை உருவாக்கும். கலை இலக்கியம் என்பன வெறும் நோக்கற்றதாகவோ அல்லது கேலிக் கூத்தாகவோ அமைந்தால் மக்களின் பண்பாட்டை அழிக்க உதவுமேயன்றி, ஆக்கத்துறைக்கல்ல. எல்லாம் பொதுமக்களுக்காகவே எனும் இன்றைய ஜனநாயக உலகிலே, கலை இலக்கியம் என்பனவும் பொது மக்களுக்காகவே என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. பொதுமக்களுக்கான கலை இலக்கியம் அவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கைநிலையைக் களனாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டாற்றான் அது மக்களின் நுண்ணிய உணர்ச்சிகளைத் தீண்டி, சிறந்த கலையின்பத்தை நுகரச் செய்வதுடன், மக்களை நெறிப்படுத்தி சிந்தித்துச் செயலாற்றவும் ஊக்குவிக்கின்றது. இதை நம் தெளிவாக உணர்ந்தால், ஒரு நாட்டின் கலை எவ்வாறு வளரவேண்டும் என்பது பற்றியசர்ச்சைகள் சுலபமாகத் தீர்ந்துவிடும். வரலாற்று ரீதியில் பார்க்குமிடத்து, மனித சமுதாயத்தில் பலங்கொண்ட வெகு சிறுபான்மையினராகிய ஒரு கூட்டத்தினர் மக்களைச் சுரண்டி அதிகாரப்படுத்துவதற்கு அவ்வப்போது ஏற்ற சாதனங்களைப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். இக்கூட்டத்தினரே கலைகலைக்காகவே அதற்கு உன்னத நோக்கு ஒன்றும்

இல்லை எனக் கூறிக்கொண்டு தமக்குச் சாதகமான கலையை கையாண்டு பொதுமக்களை மயக்கி வருகிறார்கள். சுருங்கக் கூறின் இன்றைய முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில், பண முதலைகளும், சுரண்டற் பேர்வழிகளும் கலை என்ற பேரில் பொதுமக்களுக்கு போதைப் பொருட்களை வழங்குகின்றனர்.

எழுத வாசிக்கத் தெரியாத படிப்பறிவற்றவனுக்கும் காணல் கேட்டல், சிந்தித்தல் ஆகிய மூன்று மாபெரும் வரப்பிரசாதங்கள் உண்டு. இவ்வகையிலே தான் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை அலசிஆராய்ந்து மக்களின் சிந்தனாசக்திக்கு ஊட்டமளிக்கக்கூடியதும், மக்களால் ஓய்வு நேரங்களில் பொழுதுபோக்க உகந்ததுமாக நாடகமும் சினிமாவும் அமைந்துள்ளன. இவ்விரண்டிலும் மக்களை இலகுவில் ஈர்க்கக்கூடிய துடிப்பான நாடகங்கள் தயாரிப்பிலும் பொருளாதாரத்திலும் ஏற்பட்டிருக்கும் பல இடர்ப்பாடுகள் காரணமாக இன்று எமது சுயதேவையைக் குறைந்த செலவில் பூர்த்தி செய்யக் கூடிய அளவில் இல்லை. இதற்குச் சினிமாவும் ஒரு காரணமே. எனினும் இன்று எமக்குக் குறைந்த செலவில் பொழுதுபோக்கக் கூடியதும், மன எழுச்சிகளைத் தூண்டிவிட இலகுவானதுமாக உள்ளது சினிமாவே. எனவே தா[illegible]வீன விஞ்ஞானம் தந்த சி[illegible]னும் கருவி மக்களின் பல[illegible]ட வளர்க்கும் ஓர் உ[illegible]லையை, உயிர்த்துடிப் புள்[illegible]க்கியத்தை உருவாக்குவ[illegible]ன அரிய சாதனமாகத் திகழ்கின்றது.

தமது கலையை வளர்ப்பதற்கு சினிமாவெனும் அரிய சாதனத்தை இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் இன்றுவரை பயன்படுத்தாத பின்தங்கப்பட்ட மக்கள் இனங்களில், ஈழத் தமிழினமும் ஒன்று எனும் வெட்கக் கேடான உண்மையை உணராத மயக்க நிலையில் நாம் இருக்கின்றோம். அந்தளவிற்கு ஈழத் தமிழ் மக்களை இங்கு காட்டப்படும் தமிழ் சினிமாக்கள் பாதித்துவிட்டன. இந்நிலையைச் சீர்செய்து எமது கலை இலக்கியத்தை சினிமா மூலம் வளர்ப்பதற்கான வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்த வழிவகைகளை ஆராய்வோம். இன்று எம்மத்தியில் திரையிடப்படும் அநேக தமிழ்ப் படங்கள் எமக்கு எந்தளவிற்குத் தேவையானவை? இந்திய தமிழ்க் கலாச்சாரத்தை (வேறு இனத்தவராகிய) எமக்கு உணர்த்துவதற்குத் தேவைப்படின் அது வரவேற்கப்பட வேண்டியதே. ஆனால் இதில் வேதனை கலந்த வேடிக்கை என்னவெனில் பெரும்பாலான இந்தியத் தமிழ்ப் படங்கள் தென் தமிழ் பெருங்குடி மக்களின் கலாச்சாரத்துக்கே புறம்பானவை. இப்படங்கள் எந்தவொரு சமூகத்தினதும் வாழ்க்கையைக் கலையம்சம் கலந்த யதார்த்தத்துடன் பிரதிபலிப்பதில்லை.

ஓர் இனத்தவரின் கலாச்சாரம் அவர்களின் மொழி ஒன்றிலே மட்டும் தங்கியதொன்றல்ல; அது அவர்களின் சரித்திர வரலாறு, வாழ்க்கைச் சூழல், அவர்கள் வதியும் இடத்தின் பூகோள அமைப்பு, பொருளாதார நிலை,

பேசும் மொழி ஆகிய எல்லா வற்ருலுமே நிர்ணயிக்கப்படு கிறது. எனவேதான் இனத் துக்கு இனம் கலாச்சார வேறு பாடுகள் காணப்படுகின்றன. ஏன் ஒரே இனத்திலே கூடப் பூகோள ரீதியான தொழில், வாழ்க்கை முறை வேறுபட்டால் கலாச்சாரம் சிறிது வேறுபட் டிருத்தலே நாம் காணலாம். யாழ்ப்பாணத்தவருக்கும் மட் டக்களப்பினருக்கும் இடையே யான வேறுபாடு இத்தகையதே. மட்டக்களப்பினரும் யாழ்ப்பா ணத்தவரும் கலப்பதற்குப் பல வாய்ப்புகளும் ஏற்பட ஏற்பட இத்தகைய வேறுபாடுகளும் அருகி வருகின்றன. ஒரே நாட்டின் ஓர் இனத்தின் நிலேயே இப்படி இருக்கையில் கடலாற் பிரிக்கப்பட்ட இரு வேறு புறம் பான நாடுகளினது, அதாவது ஈழத்தமிழ்க் கலாச்சாரமும் முற் றிலும் வேறுபட்டிருப்பது தவிர்க்க முடியாத பொது நியதியே. ஈழத்தமிழ் மக்களின் கலாச்சாரம் இந்நாட்டுச் சிங் களச் சகோதரரின் பண்பாட்டை அருகே உடையதென்பதையும் இந்திய தமிழ் மக்களின் கலாச் சாரம் மலேயாள, தெலுங்கு, கன் னட மக்களின் கலாச்சார அய லில் உருவாகியுள்ளதையும் உன் னிப்பாகக் கவனித்தல் ஈழ இந் திய கலாச்சார வேறுபாட்டை மேலும் துலக்கமுறச்செய்யும். மேலும் ஆங்கில கலாச்சாரத்தை நோக்கினுலும் ஆங்கிலத்தையே தமது மொழியாகக் கொண்ட இங்கிலாந்துக்கும், அமெரிக்கா வுக்குமிடையே கலாச்சார பேதம் இருப்பதனேக் காணலாம். பௌ திக ரீதியில் வேறுபட்ட ஒரே மொழி பேசுவோரிடையே கலாச் சார ஒற்றுமை காண முடியாது. இவ்வகையிற்ருன் ஈழத்தமிழின மும் இந்தியத் தமிழினமும் ஒன் ருக வல்லாது கலாச்சார ரீதியில் இருபுறம்பான தனித்துவம் உடையனவாகும். ஓர் இனத் தின் கலாச்சாரத்தைப் பற்றிப் பிறிதோர் கட்டுரையில் பின்னர் ஆராய்வோம்.

சினிமாவுக்குத் தேர்ந்தெடுக் கும் கருப்பொருளே நாம் இருவகை களாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று அவை ஒரு சமூகத்தின் தனிப் பட்ட பிரச்சினேகளேப் பிரதி பலிப்பதாயிருத்தல். மற்றையது எல்லாச் சமூகத்துக்கும் பொது வான ஒரு சில மனிதாபிமானப் பிரச்சினேகளேச் சித்தரிப்பதா யிருத்தல். இதில் இரண்டாவது வகை பொதுவில் எந்த இனத்த வரையும் கவரக்கூடியதாயினும் அவற்றை நாம் நடைமுறையி லிடும்போது, குறிப்பிட்ட ஒரு சமூகத்தினரின் கலாச்சார அடிப்படையிற்ருன் சம்பவங் களேக் கோவைப்படுத்த வேண் டும். எனவேதான் எந்தவொரு சினிமாப்படத்தினதும் முழுப் பயனேப்பெற ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தினரின் கலாச்சார அடிப்படை முக்கியமாகிறது.

எந்தவொரு மொழியிலும் பிடிக்கப்பட்ட ஒரு பொது மனி தாபிமானப் பிரச்சினேகளே ஒட்டி யோ பின்னப்படும் யதார்த்தப் படைப்புகளே நாம் எங்கும் எப் போதும் தாராளமாக [illegible] ரை யிடவேண்டும். அ[illegible] மூலம்தான் நாம்[illegible] கலாச்சாரங்களே [illegible] யும். அது தே[illegible] ஆனல் இன்று ஈ[illegible] இந்திய தமிழ் சின[illegible]பட களின் நிலே என்ன?

இந்திய தமிழ் சினிமாக்களில் பெரும்பாலானவை நமது கலாச்சாரத்துக்கொவ்வாதது மட்டுமன்றி இந்திய தமிழ்க் கலாச்சாரத்திற்கும் எதுவித சம்பந்தமுமின்றி இருக்கிறது. அதாவது அவை எந்த ஒரு வாழும் இனத்தினதும் கலாச்சாரத்தை யதார்த்த நிலையிற் பிரதிபலிக்காது போலியாக இருக்கிறது. இதனுற்ருன் இவை ஈழத் தமிழ் மக்களிடையே இதுகாறும் எதுவித நல்ல பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை; மாருக மக்களைத் தவருன பாதையில் இட்டுச் செல்கின்றன.

நமது சிங்கள சினிமா, நாடகங்களில் ஏற்பட்டு 'வரும் துரித வளர்ச்சியை உற்று நோக்கினுல் நாம் எவ்வளவு பின் தங்குகிருேமென்பது புலனுகும். நவீன சிங்களப் பேராசிரியரும் பிரபல ஈழத்துச் சிங்கள நாடக ஆசிரியருமான சரத்சந்திரா போன்ருேர் வேற்று நாடுகளுக்குச் சென்று தமது தத்துவ, சமய, நாடகக்கலை பற்றி விரிவுரைகள் நடாத்தும் அளவிற்குச் சிங்களச் சகோதரர்கள் வளர்ச்சியுற்றுவரும் வேளையில் நாம் 'எமக்கெனச் சொந்தமாக ஒன்றும் இல்லை என்ற மயக்க நிலையில் இருக்கின்ருேம்.

'அன்று ஒரு வள்ளுவர் தோன்றி வாழ்க்கை முறைக்கு வ[illegible]லக்கணம் வகுத்துத் து[illegible] பகுத்தறிவாற்றலுக் [illegible]ந்தனைக்கும் தடை [illegible]டார்' என்று சிலர் [illegible] கூறுவதிலும் [illegible]மை இருக்கத்தான் [illegible]பாலும். ஆகா, [illegible]கோ[illegible] இலக்கியம், பழந் தமிழ்க் காப்பியம் என்று பழம் பெருமை பேசி நம்மையே நாம் பாராட்டுவதில் எமக்கு நிகர் நாமே. நவீன தமிழ்க்கலைகளை உருவாக்க முயற்சியெடாத காலம் அவ்வளவும் நாம் பின்னே பின்னே போய்க்கொண்டிருக்கிருேம். இந்நிலை நீடித்தல் கூடாது.

இந்திய தமிழ்சினிமா மாபெரும் ஏமாற்றமாகவே காணப்படுவதற்கு முக்கிய அடிப்படைக் காரணம் யாவருமறிந்த வியாபார நோக்கே. 'தனிப்பட்ட ஒரு சில கலைப்பற்றற்ற கறுப்புப்பணம் குவிக்கும் முதலாளித்துவக் கூட்டத்தினரின் கையில்தான் இன்று இந்திய தமிழ் சினிமா சிக்கித் தவிக்கிறது' என்ருர் சமீபத்தில் ஈழம் வந்திருந்த இந்திய விமர்சகரும் இயக்குனருமான திரு. கிருஷ்ணசாமி அவர்கள். இதில் விசித்திரமேதுமில்லை. (இக் கூட்டத்தினரும் அவர்களின் அடிவருடிகளுமே நாம் முன்பு கூறியதுபோல் கலை கலைக்காக எனக் கூச்சல் 'போடுபவர்கள்) இதிலே உள்ள வேதனை என்னவென்ருல் 'உலக முதலாளிமார்களே ஒன்றுபடுங்கள்' என்றபடி கூட்டுறவு முறையில் ஈழத்துத் தனிப்பட்ட இரண்டொரு இறக்குமதியாளரும் தமது கலை (?) யைத் திணித்து வருவதுதான். வியாபாரத்தையே முழுமுதல் நோக்காகக் கொண்ட இரண்டொரு தமிழ் - சிங்களப் பட முதலாளிகளின் ஆதிக்கம் சிதறடிக்கப்பட்டாலொழிய ஈழத்துக் கலாச்சார வளர்ச்சியில் எதுவித பெரும் நன்மையையும் எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை.

இந்தியப் பட முதலாளிகளும் பத்திரிகை முதலாளிகளும் ஈழத்தவர்களை எப்படிக் கணித்து வைத்துள்ளார்களென்று பார்ப்போமாயின் ஆத்திரம் வராமலிருக்க முடியாது. தமது புருடாக் கலைகளைச் சந்தைப்படுத்தும் வியாபாரத் தலமாக ஈழத்தைக் கொண்டிருக்கின்றனர். கல்கியில் இலங்கைக் கடிதம் இந்தியாவில் வினியோகிக்கும் பிரதிகளில் வெளியிடாமல், ஈழத்துப் பதிப்புகளில் மட்டுமே வெளிவருவது இங்கு கல்கியின் விற்பனையைப் பெருக்கும் வியாபாரத் தந்திரமே! அத்துடன் ஈழத்தை தாம் இந்தியருக்கு அறிமுகப்படுத்துவதாக ஒரு கண் துடைப்பு! மேலும் ஈழத்துக்கு மட்டும் அனுப்பப்படும் குமுதத்தின் பிரதிகளில் கடைகெட்ட கவர்ச்சிப்பட சினிமா அனுபந்தங்கள் இணைத்து ஈழத்து வாசகரின் வாசக ரசனையை அவமதிப்பதையும் அறிவோம்.

பொதுவான மொழியையும் மதத்தையும் கொண்ட காரணத்தினுல் ஈழத்தமிழ் மக்கள் தென்னிந்திய தமிழினத்தவரின் கலாச்சாரத்தையும் பண்பாட்டினையும் இலக்கியப் படைப்புக்கள்மூலம் அறிவதற்கு பேரவாக் கொள்வது இயக்கையே. இந்தியக் 'கலை' முதலாளிகள் இதை தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி தமது தரங்கெட்ட படைப்புக்புகளின் வியாபாரச் சந்தையாக ஈழத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர். அதேசமயத்தில் இந்தியப் பெருமக்கள் ஈழத் தமிழினத்தை எமது கலை இலக்கியப் படைப்புக்களின் மூலம் அறிய விரும்பும் இயற்கையான அபிலாஷைக்கும் மறைமுகமாக தடைகள் இடுகின்றனர். இவற்றையும் மீறி அங்கு சென்ற சில ஈழத்தின் படைப்புக்களையும் அவமதித்து அடிக்குறிப்புக் கேட்டனர். இதில் வேதனையாதெனில் இத்தகைய பத்திரிகை முதலைகளின் அகம்பாவச் செயலை, இந்திய வாசகர்களிற் கணிசமானேரும், உண்மைக் கலைஞர்களும் கண்டனம் செய்யும் அதே வேளையில் எம்மிற் சிலர் இப்பத்திரிகை முதலைகளை இங்கு வரவேற்று வெள்ளி விழாக்களும் மணி விழாக்களும் கொண்டாடுகின்றனர்! எனவேதான் கலைக்கு அப்பாற்பட்ட, வியாபார கள்ளக் கடத்தல் பெரு வர்த்தக அடிப்படையிலான இன ஒருமைப்பாட்டை உடனடியாகத் தகர்த்தெறிய வேண்டும்.

இந்திய சினிமாவைக் கட்டுப்படுத்தச் சொல்வோர் ஏன் ஆங்கிலப் படங்களைக் கட்டுப்படுத்தச் சொல்லவில்லை என்று சிலர் கேட்கலாம். பட்டணங்களில் மட்டும் திரையிடப்படும் இவ்வாங்கிலப் படங்கள் ஈழத்தவரின் கலை கலாச்சாரத் தனித்தன்மையை அவ்வளவாகப் பாதிக்கமாட்டா. அது ஒரு பிற சமுதாய கலாச்சார நோக்கில் பாக்கக்கூடியதாய் இருக்[illegible]கு எனினும் எல்லா ஆங்[illegible] படத்தையும் நாம் [illegible] கூடாது. அதற்கு [illegible] தணிக்கை அவசிய[illegible]

எனவேதான் [illegible] உறுதியாகக் [illegible] எப்படி இன்று இ[illegible] தாளர்களும் கவி[illegible] முன் நிற்கிற[illegible] ா ஒப்புக்

கொள்கிறார்களோ, எப்படி நமக்கென ஓர் இலக்கிய சிருஷ்டியில் நாம் விருத்தி பெற்று வருகிறோமோ அதேபோன்று சினிமாத் துறையிலும் முன்னணியில் திகழவும்; கிலிசகெட்ட முறைகளைக் கையாண்டு ஈழத்தவரின் ரசிகத் தன்மையை மட்டந்தட்டி மடைப்பட்டம் கட்ட எத்தனிப்போரின் வியாபார நோக்கை முறியடிக்கவும் உடனடியாக நாம் ஈழத்தில் நல்ல தமிழ் சினிமாவை உருவாக்கவேண்டும்.

இன்று இந்தியப் பொதுமக்களும் தமது உண்மையான பண்பாட்டினையும் கலாச்சாரத்தையும் காத்து வளர்ப்பதற்கு சினிமா போன்ற கலைகள் பெரும் முதலாளிக் கூட்டணியினரிடமிருந்து விடுதலை பெறல் வேண்டும் என்பதை உணர்கின்றனர். இந்நிலையில் நாம் இக் குப்பைச் சரக்குகளின் வருகையைக் கட்டுப்படுத்துவதால், எம்மினத்துக்கு மட்டுமன்றி இந்தியத் தமிழ் மக்களின் உன்னத போராட்டத்திற்கும் உதவுபவர்களாவோம்.

"கலாரசிகர்களான பொதுமக்களே ஒன்றுபடுங்கள். கலைப் போர்வையின்கீழ் உங்களிற் திணிக்கப்படும் இப் போலிகளைத் தவிர நீங்கள் இழப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை"

O

புதியதோர் உலகிலே...

ஊணுண்டு உடையுண்டு உறங்குதற்கு மிக்க
உப்பரிகை எல்லார்க்கும் உண்டுண்டு சொர்க்கம்!
தேனுண்டு தீந்தமிழின் செல்வமிக வுண்டு!
தித்திக்கப் பேசிவரும் சிறார்கள்கற் கண்டு!
நானுண்டு நீயுண்டு நலமில்லை யென்போர்
நடராச ஆகிவிட்டார் நலமவர்க்கு இல்லை
மாணுண்டு மகிமைபெற உழைத்தவர்க்கு மட்டும்;
மற்றவர்கள் மறைந்தொழிந்து மடிந்தேதான் போனார்!

நாடென்றும் நகரென்றும் பேதமென்ப தில்லை
நல்லவர்கள் கெட்டவர்கள் பேச்சுக்கிட மில்லை;
வீடொன்று இல்லையென விசனமிட்டுக் காட்டும்
வீணர்களே இல்லையங்கு விதவையவர் துன்பம்
பாடுகின்ற பாவலரும் இல்லையங்கு வீணே
ாழடையும் பெருட்களில்லை, பயன்பெறுதும் பொருட்கள்!
படகன்ற அன்றிலைப்போல் துடிப்பவரு மில்லை;
பெண்பார்த்து விலைபேசும் பேதையில்லை யாதல்

— கவிஞர் பசுபதி —

○ சிறுகதை

உதயத்தின் முன்னே.,

வே. கனகரத்தினம்

இரவு சாப்பிட்டு விட்டு வெளித் திண்ணையில் கோரப் பாயில் படுத்திருந்தேன், தலையணை எண்ணைப் பிசிறில் கழுத்தில் ஒட்டிக் கொண்டது.

ராசு "அப்பா" என்று அழைத்துக் கொண்டே என்னுடன் வந்து பாயில் சரிந்து புரளுகிறான். அவனுக்கு பத்து வயது, சரியான துடியாட்டக் காரன்.

உக்கல் கீற்றுக் கூரையால் ஒழுகிய மழை நீர் மண்சுவரில் ஊறி பூத்துக் கோடு கீறி இருந்தது. எலி வேட்டையில் ஈடுபட்டிருந்த பூனையின் பாய்ச்சலில் நீரால் பூத்திருந்த சுவரின் விழிம்பு சரிந்து என்மேல் விழுந்தது; எனக்கு ஆத்திரம்பற்றிக் கொண்டுவந்தது.

'வாயோ புளித்துக் கொண்டு இருந்தது. சாப்பிட்ட வாய்க்கு ஒரு புகை விட ஒரு சுருட்டு இல்லை. கையிலை வெள்ளைச்சல்லிக்கு வழி இல்லை. இப்ப அவளைக் கேட்டாலும் ஏறி விளப்போறுன். நான் ஏதோ உழைச்சுக் கொட்டி அவளிட்டைக் குடுத்த திறத்திலையே அவளையும் கேக்கிறது.

...முதலாளியும் வர வர இப்ப ஒரு மாதிரியாகத்தான் போனுர்: சுருட்டு இருப்பு மேலதிகமாக இருக்கு ஆனபடியினுலே ஒரு கிழமைக்கோ இரண்டு நாளைக்கோ ஒரு நாளைக்கோ வேலை இல்லை, ஒன்று சொல்லிப் போடுவார் இலேசாக! இஞ்சை நாங்கள் படுகிற பாடு அவருக்கென்ன தெரியும்?

இன்றைக்கு வேலை இல்லாததாலை ஒரு குடி சுருட்டுக்குக் கூட வழி இல்லாமல் இருக்கு.'

வழக்கத்தில் என்வாயில் புகையும் சுருட்டைக் காணுது ராசு கேட்கிறுன்,

"அப்பா நீங்கள் சுருட்டுக் குடிக்கேலையே?"

"இண்டைக்கு வேலை இல்லை; அதனுலை சுருட்டும் எடுத்து வரேல்லை"

"கனகு மாமாவின்ர கடையிலை ஒரு சுருட்டு வாங்கி வரட்டே?

"என்னட்டை இப்ப காசு இல்லை; பொறு, கொம்மா வரட்டும் அஞ்சு சதம் கேட்டுப்பாப்பம்"

"ஏன் அப்பா இண்டை[illegible]
வேலை இல்லை"

"இருப்பிலை கனக்க[illegible]
இருக்காம்; இப்ப வி[illegible]
குறைவாம்; அது [illegible]
இல்லை"

"பெட்டிக்கை [illegible]
க்கி வைச்சிருக்[illegible]
அதிலை எடுத்து [illegible]

என்ன? உங்களைப்போல கனக்க மாமாக்கள் இருந்து தானே அதை எல்லாம் சுருட்டினவை - நீங்க எல்லாருஞ் சேர்ந்துவேலை செய்து தானே அப்பா அவ்வளவு சுருட்டும் செய்தனீங்க. கனகு மாமான்ரை கடையிலை ஒரு சுருட்டு வாங்க காசு இல்லை எண்டா உங்கடை முதலாளி மாமா வீட்டை போய் சுருட்டு எடுத்துக் கொண்டு வாங்கோவன்''

'சீ . அது கூடாது; கண்டால் ஏசி அடிப்பினம்''

" நீங்க தனியாப் போனுத் தானே அடிப்பினம்; உங்களோடை வேலை செய்யிற எல்லா மாமாக்களையும் கூட்டிக் கொண்டு ஓடிவந்திடலாந் தானே!'' "ராசு! அப்படிச் சொல்லாதை; முதலாளி மாமாவுக் குத் தெரிஞ்சா வேலைக்கே வர வேண்டாம் என்று சொல்லிப் போடுவார்''

"நீங்க பயந்தநீங்க அப்பா! நானெண்டா குமார், பூவாலன் சற்குணம், ரஞ்சி, மலர் எல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய் முதலாளி மாமாட்டை எல்லாத்தையும் பறிச்சுக் கொண் வந்திடுவன்.''

"சரி அதை நாளைக்கு விடிஞ்சதும் செய்யுங்கோ இப்பபடு''

ராசு முறிகிப் படுக்கிறுன்.

முகட்டில் மின்மினி ஒன்று ஒளிவிடுகிறது. O

அஞ்சலோட்டம்!

நீண்டதொரு மகத்தான அஞ்சலோட்டம்
வீண்படைகள் படிப்படியாய் வீழ்ச்சிகாண
நெருப்புண்டு காட்டாறு மலைகள் கண்டு
உருப்பெற்ற கொள்கைதனைக் கையிலேந்தி
[illegible]ற்றியெனும் நிலையான கம்பம்நோக்கிச்
[illegible]வரும் பகைவீழ விரைந்து செல்லும்
[illegible]டயில் உன்பணியைச் சிறப்பாய்ச் செய்து
[illegible] மாற்றியபின் நிற்கும் தோழா!
[illegible]சுபதியே' உனது நோக்கைப்
[illegible] நான் காணும் விழாவையுந்தன்
[illegible]னவையம் வாழ்த்ததுதையா!

— சுபத்திரா

○ சிறுகதை (சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

செ. யோகநாதன்

ஜானகி

வீட்டு வாசலை அடையும் வரை அந்தத் தந்தியில் இருந்த சொற்கள் பேரொலியாக ஜானகியின் மனதினுள் கூவிக்கொண்டிருந்தன. உள்ளும் புறமும் அந்தச் சொற்கள் அவளைக் கலக்கத்தில் சிலிர்க்க வைத்து, 'தெய்வமே விபரீதமா ஒன்றும் நடந்துவிடக்கூடாது' என்ற வேண்டுதலை பஸ்ஸில் வரும் பொழுது வீதியோரமாய் உள்ள கோயில்களைக் காணும்போதெல்லாம் வாயில் பிரார்த்தனையாய் வரச் செய்தன.

கைக்குள் கசங்கியபடி கிடந்த தந்தியை ஜானகி மீண்டும் எடுத்துப் பார்த்தாள்:

'அம்மாவுக்கு கடுமை உடனே வரவும் - சுந்தரேசசர்மா'

ஜானகி பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கிப் படலையடிக்கு வந்தாள். இனந்தெரியாத கலவரத்தால் நெஞ்சு துடித்துக்கொண்டிருந்தது. மெள்ளப் படலையைத் திறந்தாள். படலையைத் திறந்தவள், தலைவாசலைப் பார்த்தவுடன் திறந்த படலையை அப்படியே பிடித்தபடி நின்றுவிட்டாள்.

"ஜானகீ...."

கௌரியம்மாள் கனிவோடு படலையடிக்கு வந்தாள். கௌரியம்மாள் மூன்று நான்கு அடிகள் எடுத்து வைக்கமுன் உள்ளேயிருந்து சுந்தரேசனின் செருமல் கேட்டது. கௌரியம்மாள் சுந்தரேசனை எரிப்பது போல நிற்க, ஜானகி அவனைப் பார்க்காமலே தலை குனிந்தாள்.

"போய்க் குளிச்சிட்டு உள்ளை வாருங்கோ...."

சுந்தரேசனின் குரலில் [illegible]யும், கண்டிப்பும் கலந்திரு[illegible] ஜானகிக்கு ஏதோ [illegible] நடக்கப் போகின்ற[illegible] விளங்கிவிட்டது...

ஜானகி கிணற்றி[illegible] வரை கௌரியம்ம[illegible] பேசாமலே கிண[illegible] ருள். மகளை அ[illegible]

பார்த்துப் பெருமூச்செறிந் தாள்.

'ஜானகிக்கு இப்ப கலியாணம் ஆகவேண்டிய வயது. என்ரை தவம், குடும்பத்துக்காக இப் பிடியே தேய்ந்து கொண்டு போகுது. இதை என்ரை தெய்வம் பார்த்துக்கொண்டு எப்பிடியெல்லாம் புலம்புறுரோ.'

கௌரியம்மாளின் கண்களும் மனமும் கலங்கின.

'முந்தி இந்தப் பிஞ்சு முகத் திலையிருந்த சந்தோஷம் எங் கை? ஜானகி என்டு கூப்பிட்ட உடனே என்ன மாதிரி என்ரை பிள்ளை துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு ஓடிவரும். இப்ப வத் தல் பத்தி வந்திருக்குது. ஊருக்கையும் நிம்மதியில்லை. வீட்டிலும் நிம்மதியில்லை... இவ்வளவு நாளும் நாங்க பட்ட கஷ்டத்தைக் கேக்க ஆளில்லை. இப்பதான் இவன் சாதி போட்டு தெண்டு சத்தம் வைக்கிறுன்.'

ஜானகி குளித்துவிட்டு, திரு ...றுக் குடுவையுள் நீற்றை ...ளிப் பூசிக்கொண்டு நிமிர் ... சிவசுப்பிரமணியசர்மா ... மேலே தெரிந்தார். ...ம்பூச்சரம் அவரின் ... சூட்டப்பட்டிருந் ... கியின் கைகள் ...ள் பிரார்த்தனைக் ...ப்பா' என்று வாய் முணுமுணுத்தது.

'...அவள் காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு வீட்டு வாச லில் கோலமிட்டு நிமிர்கையில் சிவசுப்பிரமணியசர்மா அவளின் முகதரிசனம் கண்டு கோயிலுக் குப் புறப்படுவார்...'

"ஜானகி..."

சுந்தரேசனின் குரல் கர்ண கடூரமாகக் கேட்டது. ஜானகி கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு திரும்ப கௌரியம்மாள் அவ ளின் பக்கத்தில் வந்து நின்றுள்.

சுந்தரேசனில் இப்பொழுது உருவமாற்றமிருந்தது. முன்பு போலக் குடுமி இல்லை. பாக வதர் குரொப். கிளீன் ஷேவ். முகத்தில் இரண்டொரு காயங் களின் வடு.

"எனக்கு இண்டைக்கு ரெண் டத்தொரு முடிவுவேணும்"

சுந்தரேசனின் கூர்மையான பார்வையில் கோபம் கொப் பளித்தது. ஜானகியைக் கண் ணுக்குள் பார்த்தான்.

"ஜானகி, சாதி, குலம் எண்ட சம்பிறதாயங்கள் சும்மா வரேல்லை. அவை தெய்வம் அருளியவை. நாங்கள் ஆர்? படைப்பிலே நாங்கதான் உயர்ந் தனுங்கள். பிராமண சம்பிர தாயங்கள் இறைவனை அவர் களுக்கு அண்மையில் வைத் திருக்கின்றன எண்டு அப்பா

சொல்லுவார்... சம்பிறதாயத்தையும், வைதீக விதிகளையும் நாங்க மறந்தாலும் நீங்க மறக்கப்படாது..."

கௌரியம்மாள் மகனைப் பார்த்தாள்.

'இரண்டரை வருஷங்களாக வீட்டிற்கு ஒழுங்காகக் காசு அனுப்பாதவன் - இன்று சாதி போய்விட்டதென்று கொந்தளிக்கின்றான். ஜானகியும், கௌரியம்மாளும் சாப்பாட்டிற்கு வழியின்றி எத்தனையோ நாட்கள் பட்டினி கிடந்திருக்கிறார்கள். பக்கத்துவீட்டுப் பூரணம் அவர்கள் நிலைமைக்கு இரங்கி ரகசியமாக ஒரு கொத்தரிசி கொடுத்த போது அவள் குறைந்த சாதி— அவளிடம் வாங்கினால் தங்கள் சாதிக்கு இழுக்கு என்ற பயத்தால் நிராகரித்திருக்கிறார்கள். பிறகு பசி தாங்காத நிலையில், தான் பிராமணத்தியாய் பிறந்ததற்காகத் தன்னையும், தன் விதியையும் தன் சம்பிரதாயங்களையும் நொந்து நொந்து அழுதாளே...'

"சுந்தரேசா நீ இப்ப என்ன கேக்கிறாய்"

கௌரியம்மாளின் கேள்விக்குத் தாமதமின்றிப் பதில் வந்தது:

"ஜானகி இனி வேலைக்குப் போகப்படாது..."

ஜானகிக்கு நெஞ்சில் இடி விழுந்தது. உடம்பே நடுங்கிற்று. அவளின் வாழ்க்கை, மனக்கோட்டைகள் எல்லாம் வேரறுந்த மரமாகிச் சாய்ந்தது போல அவளின் இதயத்துள் துக்கம் சீறிற்று. ஆனால் கௌரியம்மாளின் முகத்தில் ஏளனம்...

"பிரபு கட்டளையிடுகிறார். ஜானகி நீ கேள்...."

"அம்மா நீ என்ன சொல்லிறாய்?"

சுந்தரேசன் கோபத்தில் உறுமினான். ஜானகிக்கு என்னவென்றே விளங்கவில்லை.

"சுந்தரேசா நீ எனக்குத் தெரியாமல் பொய்த் தந்தி அடிச்ச போதே நான் உனக்கு மறுமொழி சொல்லியிருக்க வேணும்.. விட்டிட்டன்.. இப்பிடிச் சித்திரவதை செய்யத்தான் ஜானகியைக் கூப்பிட்டனியா? நீ பெரிய சாத்திரமெல்லாம் கதைக்கிறாய். மானம் போட்டுதெண்டு சத்தம் வைக்கிறாய்.. நீ ஜானகி ஒற்றை உ[illegible] போடு வெளியிலை வெளி[illegible] முடியாமை இருக்கேக்க சீ[illegible] துணியிலை ஒரு யார்[illegible] லும் எடுத்துக் [illegible] இறுயா? ஒரு முக்[illegible] வாங்கி இந்தா [illegible] எண்டு சொல்[illegible] அவர் போய் [illegible] களுக்கு மேலே[illegible]

அதுக்குப் பிறகு நீ எங்களுக்கு எவ்வளவு காசு அனுப்பினாய்?"

கௌரியம்மாளின் குரல் கலங்கிற்று. மனதினுள் பொங்கியிருந்த துன்பமெல்லாம் பிரவகித்து வார்த்தைகளாய் ஒலித்தன.

"— எல்லாமாகச் சேர்த்து முன்னூறு ரூபாவும் வராது. இந்தக் காசிலை நாங்க சீவிச்சிருக்கேலுமே? சம்பிறதாயங்கள் பேச, வயிறு விடுகுதில்லையே. இந்த வயிற்றை நிரப்பிவிட்டு உல்லாசமாய் இருக்கிறவைக்குத்தான் சம்பிறதாயம் சரியா இருக்கும்..."

"ஊருக்குள்ளை வந்த உடனை சனம் எல்லாம் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்குதே..."

சுந்தரேசனின் சொற்கள் கொதித்தன.

"ஊருக்குச் சிரிக்கத்தான் தெரியும். ஊர் சிரிக்கிறதுக்காக நாங்க நெடுக அழுதுகொண்...க்கேலாது.. ஜானகி தானாகப் ...கல்லை... நானாகத்தான் ...னனான்... நானுத்தான் ...ளைன்...."

...மாளின் குரலில் ... வாழ்க்கையின் ... மாறுடித்தலைப் ...த் துடைத்த ...பார்த்தாள். ... சொல்லிற மாதிரி ஜானகி நிக்கப்போறதில்லை"

"என்ன?"

கௌரியம்மாள் அமைதியாக பெரிய விழிகளில் உறுதி துலங்கி நிற்க; சுந்தரேசன் அவளிற்கு முன்னே வந்து நரும்பியபடி கேட்டான். கைகளைப் பிசைந்தபடி, சண்டையில் தோற்ற நாய்போல் அவர்களைப் பார்த்தான்.

"இண்டைக்குத்தான் நான் உங்களைக் கடைசியாய்ப் பார்க்கிறன்... இனி உங்களை நான் செத்திட்டிங்கள் எண்டு இருப்பன்..."

சுந்தரேசனின் சொற்கள், ஜானகியின் மனதை வலிய கால்களாகி உதைத்தன. அது துயரத்தின் கடைசிப் பேரிடி. அவன் நிற்கவில்லை. தன் சூட்கேசை எடுத்துக்கொண்டு உன்மத்தம் பிடித்தவன்போல வெளியே நடந்தான்.

ஜானகி கூவினாள்: "அண்ணா போகாதை நில்"

கௌரியம்மாள் திகைத்து வாயடைத்து நின்றாள்.

அவன் போயே விட்டான்.

* * *

செல்வராணி ஜானகியை அன்புகூரப் பார்த்தபடியே கட்டிக் கொண்டாள். காலமெல்லாம், வாழ்க்கையெல்லாம் இந்த

வாஞ்சையான அணைப்பினுள்ளேயே இருக்கவேண்டுமென்று ஜானகிக்குத் தோன்றிற்று.

"வீட்டிலே என்ன நடந்தது?"

"ஒண்டுமில்லே. அண்ணன் வந்திருந்தார்"

ஜானகி புருவத்தை நெளித்தாள்.

"ஓ... அப்ப தங்கி பொய்யா"

செல்வராணிக்கு அதே நிம்மதியாயிற்று, பெருமூச்சு விட்டாள். இதற்குள் ஜானகியைச் சிநேகிதிகள் சுற்றிச் சூழ்ந்தனர். ஜானகியின் கண்கள் அவர்களை வாஞ்சையோடு பார்த்தன. மூக்கை இடது கைக் கட்டை விரலால் சுரண்டும் போது பேஸரி நெருடிற்று.

ஜெயலட்சுமி வழக்கமான கீச்சுக் குரலில் ஜானகிக்குப் பக்கத்தில் வந்து கேட்டாள்:

"ஜானகி கௌரியம்மாவுக்குச் சுகமோ?"

ஜானகி தலையசைத்தாள். ஆவலோடு கேள்வி கேட்ட ஜெயலட்சுமியின் முகத்தில் இப்பொழுது பெண்மையின் நளினம் பொலிந்த புன்னகை மலர்ந்தது.

"இதேன் ஜானகியை இப்பிடி மொய்ச்சுக் கொண்டு நிக்கிறியள்.. கண்டறியாத விடுப்புத்தான். நீர் போய்க் கொஞ்சம் ஆறும்..."

அடுத்த இதழில்!

O மாலைமயக்கம்
(கவிதை)
பீ. மரியதாசன்

O திபெத்திய அடிமைப் பெண்
மொழிபெயர்ப்பு:
அல்வைக் கண்ணன்

ஜெயலட்சுமி சுற்றி நின்றவர்களை அதட்ட, 'மொனிற்றர் வந்திட்டா வாருங்கடி போவம்' என்ற நக்கல் அனுங்கிக் கேட்க 'பஞ்சங்கொட்டி' பரமேஸ்வரியைத் தவிர மற்றவர்கள் அங்கிருந்து போய்விட்டார்கள்.

* * *

தாதிகள் பயிற்சிப் பாடசாலையில் அனேகமாக எல்லோரும் தங்கள் அறைகளின் லைட்டுகளை அணைத்துவிட்டார்கள்...

வெளியே, பௌர்ணமி... ஒளியாய்ப் பெய்துகொ... தது.

ஜானகி கட்டிலி... நிலவின்கதிர், ய... போது பேஸரி... காசித்தது.

தாதிகள் ப...

சாலேக்கு முன் ஓங்கி வளர்ந்து நிற்கும் வாகை மரத்தில் காற்று மோதுண்டு ஒலி கிளம்பிற்று. எதிரே தெரியும் ஒற்றைத் தென்னே மரத்தின் பச்சை யோலேகளினே நிலவொளி வருடி இறங்கி மண்ணில் ஒளிநீராய்ப் பொங்கி இலேகளோடு நிலவும் சலசலத்தாடிற்று.

என்ன மௌனம்!

ஜானகி நடந்ததையெல்லாம் செல்வராணிக்குச் சொல்லிவிட்டாள். இப்பொழுது மென்ன ஜானகியின் இருளில் ஆழ்ந்த கணகளில் கண்ணீர் தாரையாய்ப் பெருகிக்கொண்டிருந்தது.

“செல்வா, பெண்ணுப் பிறக்கிறது பாவம். அதிலேயும் என்னேப்போல் பிறக்கிறது கொடிய பாவம்”

ஜானகி மெல்லத் தளுக்ளுக்க செல்வராணி தன் சிறுநெற்றியைத் துடைத்துக் கொண்டு ...தையோ யோசித்தாள்.

...ஜானகி உலகத்திலே நீர் ...த்தான் இப்பிடி இருக்... யோசிக்கிறீர். உம்மை ...சமான நிலேமையிலே ...பேர் சீவிக்கினம். ...சம்பிறதாயங்கள், ...அவச்சொல் ...தையும் தாங்கிக் ...ாங்க வாழ ... நீர் எனக்கு

உம்மடை துயரத்தையெல்லாம் சொல்லி அழுகிறீர். ஆனுல் மற்றைவையளுக்கு சொல்லாமலே இந்த அறையளுக்கை எத்தினேபேர் அழுதிருப்பினே அழுவினே.. அதெல்லாம் ஆருக்கும் தெரியாமலே போயிருக்கும்.... நாங்க பாமேசுக்கு பஞ்சம் கொட்டியெண்டு பேர் வைச்சம், அதுக்காகச் சிரிக்கிறம். பரமேஸ் பாவம். ஏழு சகோதரியள் அவளுக்குப் பின்னுலே இருக்குது. குடும்பத்துக்காக சீவிக்கிருள். அவள் காசு மிச்சம் பிடிக்கேக்கை நாங்க பழிக்கிறம். ஆனுல் நாங்க - நாங்கள் எங்களுக்குள்ளேயே ஒருத்தியை ஒருத்தி ஏமாத்திறம். டிஸ்ரில் வோட்டரை மருந்து என்று சொல்லி ஊசி போட்டு நாங்கள் நோயாளியை மட்டும் நித்திரை கொள்ள வைக்கேல்லே, எங்களேயும் அதுபோலே ஒரு பொய்யாலே ஏமாத்திக்கொண்டு நாங்கள் இருக்கிறம். ஒவ்வொருத்தியும் பணக்காறியெண்டும், நல்லசாதி எண்டும் ஏதோ தற்செயலாத் தான் இஞ்சை வந்த மாதிரியும் பாவனே செய்யிறம்.... நீர் சொல்லிற மாதிரி பெண் பாவம் செய்தவள் எண்டு சொல்லுறது அறியாமை .. அவளுக்கு உள்ள கஷ்டத்துக்கு காரணம் அவள் மற்றப் பொருள்களேப்போல ஒரு

வியாபாரப் பொருளாய் இண்டைக்கு இருக்கிறதுதான்"

செல்வராணி நீண்ட நேரம் மௌனமாயிருந்து விட்டு பெருமூச்செறிந்தாள்.

"ஜானகி, என்னைப் பாரும்., நான் இங்கை வராமுந்தி பள்ளிக்கூடத்திலை படிக்கேக்கை ஒவ்வொரு நாளும் அழுதழுது படிச்சிருக்கிறன்.. அழுதழுதே என்ரை மனம் வாழ்ந்திருக்கு.."

செல்வராணி கட்டிலிலிருந்து எழுந்து ஜானகிக்குப் பக்கத்தில் போய் அவளின் முகத்தினை நிமிர்த்தினாள்.

"அண்டைக்கு நீர் அழுது கொண்டு நீர் ஏன் பிராமணத்தியாய் பிறந்தனெண்டு புலம்பேக்கை எனக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. ...நானும் போடிங்கிலை இருக்கேக்கை உம்மைப் போல புலம்பியிருக்கிறேன்"

"என்ன?"

ஜானகியின் சோகக் குரலில் அதிசயம் தொனித்தது.

"ஓம்.... ஆனால் நான் ஏன் பறைச்சியாய் பிறந்தனெண்டு புலம்பியிருக்கிறன்"

அந்த விநாடி அமைதி அங்கு வெளிச்சமாய் எரிந்தது. இருளில் நீண்ட மௌனம் நிலவி இருவர் உள்ளங்களிலும் பல எண்ணங்கள் சுழன்று, பழைய நினைவுகள் சம்பவங்களில் மனம் லயித்து அவர்களே யோசனைக் குள்ளானார்கள்.

"ஜானகி உமக்கு இது அதிசயமாயிருக்கும். ஆனால் நான் பறைய குலத்திலை - பலவிதத்திலும் சம்பிறதாயங்களைப் பலமாகக் கொண்ட உயர்சாதி மனிதரின் காலடியின் கீழ் கிடந்து நசியும் குலத்திலைதான் பிறந்தன். ஆறும் வகுப்பிலையிருந்து எஸ். எஸ். ஸி. வரை ஸ்கொலசிப்பிலை படிக்கேக்க என்ரை சாதி தெரியப்படாதே.... தெரியப்படாதே எண்ட பயத்தோடையும், சஞ்சலத்தோடையும் தான் நான் வாழ்ந்தன். ஆமை ஓட்டுக்குள்ளை அடங்கிறமா[illegible] நானும் புத்தகங்களையே த[illegible] எண்டு அடங்கினன்... [illegible]

புத்தகங்கள் எண்ட உ[illegible] எனக்கு நல்ல விள[illegible] கிடைத்தன.... உல[illegible] எனக்குப் பிறகுதா[illegible] வந்தது. கொஞ்[illegible] நலத்துக்காகத்த[illegible] யம் சம்பிறதாய[illegible] தெண்டு என[illegible] தது..."

> ### காரணம்
>
> ஒரு அமெரிக்க நடிகை பெர்னாட் ஷாவைப் பார்த்து,
>
> "அமெரிக்க நடிகைகளைப் போல பிரிட்டிஷ் நடிகைகள் முன்னணிக்கு வர முடியாது" என்றாள்.
>
> ஷா அதற்குச் சொன்ன பதில்:
>
> "ஆமாம் பிரிட்டிஷ் நடிகைகள் முழுக்கத் திறந்து போடத் தயங்குகிறார்கள்"

இங்கை வரும்போது நான் புதுப்பிறவியாய் வந்தன். எடியே நீ நேர்சாப் போறுய் உனக்கு கலியாணமே நடக்காது எண்டு கூடப்பல பேர் சொல்லிச்சினை. இனனும் சிலர் நேர்ஸ்வேலையே ஆட்டக்காறியளுக்குத்தான் சரி எண்டு சொல்லிச்சினைமுந்தி ஆரேனும் பிழைவிட்டிருக்கலாம். ஆனல் எல்லாக்காலமும் இந்த நேர்ஸ்மார் ஆட்டக்காறியளா இருக்கிறயில்லை. அவையள் கெட்டுப் போறதுக்கு அவையளுக்கு மேலை பல சந்தர்ப்பங்கள் திணிக்கப்பட்டிருக்கு. நான் இஞ்சை வந்தாப்பிறகுதான் நேர்ஸ்மாரைப்பற்றி வெளியுலகம் எவ்வளவு தவருன அபிப்பிராயம் வைத்திருக்கெண்டு தெரிஞ்சுது. நேர்ஸ் ஒரு பெண், அவளுக்கு எல்லோரையும் போலை மனஉணர்வுகள் இருக்கு என் பதை வெளியுலகம் விளங்கிக்கொள்ளாததற்கு இந்த அமைப்பிலை பெண் அடிமையாய் இருக்கிறதுதான் காரணம்....... எங்கையோ எப்பவோ படிச்ச ஞாபகம். அந்த வசனம் இப்பவும் மனதிலை நிகுகுது ——— ......'பெண் பிள்ளைப் பெறும் [illegible]ந்திரமாகவும், விற்கவும் வாங்[illegible]ரிய பொருளாகவும் எந்த [illegible]ப்பில் இருக்கிறுளோ [illegible] அவள் அடிமையாகத் [illegible]ப்பாள்..., இது முழு[illegible]ப்ப பெண் நினைச் [illegible]யாணம் முடிக் [illegible]ந்திரமாய் வாழே [illegible]துக்கு நீர் நினைக் காரணமில்லை. கோளாறு வேறை எங்கையோ இருக்குது."

"உம்மடை கவலையை நான் தூண்டிவிடேல்லை. என்னவோ இதெல்லாம் என்ரை மனதுக்குள்ளை நீண்டநாளாய்க் குறுகுறுத்துக்கொண்டு கிடந்தது. சொல்லியிட்டன். வீட்டிலை நடந்த தொண்டுக்கும் நீர் யோசியாதையும், இந்தச்சாதி சம்பிறதாயம் எல்லாம் எப்பிடி உடைஞ்சு போகுதெண்டு நாங்கரெண்டு பேரும் ஒண்டாயிருக்கிறதிலையிருந்து தெரியும். எவ்வளவு தான் விரும்பாவிட்டாலும், எத்தினை பேர் குறுக்காலை நிண்டு மறிச்சாலும் ஓடிவாற ஆறை ஆரும் பின்னலை தள்ளிவிடேலாது. அதுதான் அவையளைத் தலைகுப்புறத் தளளி விழுத்தும்..., உங்கடை அண்ணன் சாதி போகுதெண்டு குளறலாம், ஆனல் உங்கடை வயித்தைப் பற்றி யோசிக்கத்தான் அவருக்குத் தெரியேல்லை..."

செல்வராணி கதையை முடிக்கவில்லை, அதற்குள் கதவுபடீரென்று திறந்தது. ஜானகி என்ற குரலோடு அறையில் லையிற் வெளிச்சம் பிரகாசித்தது.

வந்தவள் அம்பிகா.

"இன்னும் ஜானகி அழுதுகொண்டே இருக்கிறீர்? துன்பம் வரேக்கை சிரிக்க வேணும் உலகத்திலை எங்களாலை ஆகிறது என்ன இருக்குது,, அழியிற உடல் எத்தனை இன்னல் பட வேண்டியிருக்கு!"

அம்பிகா கைகளைப்பின்னே கட்டிக்கொண்டு முகத்தைச்

சிரித்து சாந்தமாக ஜானகியைப் பார்த்தாள். கண்ணாடி, வெளிச்சத்தில் பார்வையைக் கூசிற்று. கண்ணாடியைக் கழற்றி கண்களைத் துடைத்துப் போட்டுக் கொண்டு வாஞ்சையோடு ஜானகியின் கைகளில் புத்தகமொன்றைக் கொடுத்தாள்.

செல்வராணி மனதினுள் நினைத்தாள்:

'அம்பிகையின்ரை தத்துவ விசாரம் ஜானகிக்கு வராமலிருக்க வேணும். தத்துவம் கதைக்கும் அவளின் குணம் அவளுக்குள்ளேயே அழிந்து போகட்டும்'

"இது நல்லபுத்தகம், வாழ்க்கையின்ரை நிலையாமையைக் கூறுது, படியும் மனதிற்குமிக ஆறுதல் தரும்.."

'ஜானகிக்கு பதில் சொல்ல முடியவில்லை. செல்வராணி சீறினாள்.

"அம்பிகா, ஜானகியை என்ன காவிகட்டவா சொல்லுறீர். சும்மா இப்பியான புத்தகத்தை படிக்காமை இரும்...."

அம்பிகைக்கு மூக்கில் கோபம் வந்துவிட்டது. திடீரென்று வெளியே போனான். அவள் இப்படித்தான், திடீர்க் கோபம். உடன் மன்னிப்பு கடைசியில் அவற்றிற்கு தததுவ விளக்கம்.

ஐந்து நிமிஷங்களில் அவள் திரும்பி அங்கு வந்தாள்.

"குட்பயிற் ஜானகி, செல்வா வெளியிலே நல்ல நிலவப்பா.... சுவீற் றீம்ஸ் குட்....நைற்"

* * *

அவள் வீட்டிற்குப்போய் வந்து ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகி விட்டது.

ஜானகிக்கும், செல்வராணிக்கும் அன்று மூன்று மணிவரை வேலை.

ரெம்பறேச்சரைப் போட்டு ஜானகி மணிக்கூட்டைப் பார்த்தாள் - இரண்டு பத்து.

இருபத்தி ஆறும் கட்டிலில் கால்வலிதாங்காமல் துடித்துக் கொண்டிருந்த நோயாளிக்கு செல்வராணி ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டு நின்றாள். பதினெட்டாம் கட்டிலில் தலையிலும் காலிலும் பலத்த 'பண்டேஜ்' கட்டுக்களோடு கிடந்த நோயாளியை நோக்கி ஜானகி நடந்தவள்... அந்த முகத்தை—

'பண்டேஜ்' கட்டுக்குள் மறைந்திருந்த அந்த முகத்தைப் பார்த்தவள் —

உலகம் குலுங்கி, எகிறிக் கவிழ்ந்தது!

— ஜானகி மயக்கமானாள்!

* *

"அண்ணா!"

மயக்கம் தெளிந்த ஜ[illegible]
கூவினாள்....

"அண்ணனைப் [illegible]
வேணும்... செல்வ[illegible]
இப்ப அண்ணனை[illegible]
வேணும்..."

மணி நாலரை[illegible]
சிஸ்ரர் அரி[illegible]
யின் தலையை [illegible]

னள். "போவம், நீர் வெளிக்கிடும்"

* *

செல்வராணி ஜானகியைக் கேட்டாள்:

"ஜானகி, உங்கடை அண்ணன் லொறியிலை வேலை செய்யிறவராம். ரெண்டரை வருஷமாய் அவர் கிளீனராய்த்தான் இருந்தவராம். மூண்டு நாளைக்கு முந்தி லொறி அடிபட்டு அறிவில்லாமை இங்கை கொண்டு வந்ததாம்..."

ஜானகி கிறீச்சிட்டாள்;" என்ன அண்ணனோ? ஒரு நாளும் இராது. அண்ணன் கிளீனராய் நிண்டவரா? பொய்...."

வார்ட் வந்தது.

ஜானகி எட்டி முன்னே போனாள்.

தலையிலும், காலிலும் கட்டோடு கிடப்பது அவளின் அண்ணன் சுந்தரேசன்தான்!

குற்றவாளியைப்போல சுந்த
சன் அவளைக் கண்டதும்
யைச் சரித்தான். பயங்கர
தோல்வியை அவன்
திருந்தது.
த்தில் வேதனை கலங்

சொன்னது

வருஷங்களுக்கு
சர்மா பிரா

மணத் தொழிலைக் கைவிட்டு விட்டார். கோயிலுக்குள், சம்பிரதாய வரம்பிற்குள் வாழ முடியாத மாற்றத்தின் தாக்குதல்கள் அவரைக் கிளீனராக்கி விட்டன. அவரின் ஆசைகள் பாலைநிலப் பூக்கள்போல அவருள் தோன்றி அவருள்ளேயே மலர முடியாது கருகி விட்டன!'

வெளியே போகும்போது செல்வராணி சொன்ன சொற்கள் ஜானகியின் மனதினுள் மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்தன:

'ஓடிவாற ஆறை ஆரும் பின்னாலை தள்ளித்திருப்பேலாது அதுதான் அவையளைத் தள்ளி விழுத்தும்'

ஜெயபாகன் அன் கோ.
225, கே. கே. எஸ். ரோட்,
யாழ்ப்பாணம்.

நவநாகரீக நகைகள்
தயாரிப்பாளர்.

★

Specialist in
Latest
Fashion Bangles & Jewels

JAYAPAKAN & Co.
225. K. K. S. ROAD,
JAFFNA. Phone: 7083

எதிர்பாருங்கள்!

எஸ். ரி. நாகலிங்கம்ஸ்

லக்சுமி சேலைகளை

உள்ளூர் சூழித்தறிச் சேலை

வேட்டி

சால்வை

முதலியவற்றிற்கும்

உங்களுக்குத் தேவையான

நெசவுக்குரிய நூல் வகைகள்

நெசவுக்குரிய உபகரணங்கள்

யாவற்றிற்கும்

எங்கள் ஸ்தாபனத்திற்கு விஜயம் செய்யுங்கள்.

கிறே நூல் கலர் பண்ணுவதற்கு இருத்தலுக்கு 2/50 ரூபாவும் நூலும் கொடுத்தால் வேண்டிய கலர் நூல் உடன பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

எஸ். ரி. நாகலிங்கம் அன் கோ.

கந்தரோடை றேட். .... சுன்னுகம்.

ஸ்டார் எலக்ரிக் வெல்டேஸ்

நவநாகரிக
ஜன்னல் கிறில்கள்
கேற்றுக்கள் உருவாக்க,

உடைந்தோ, தேய்ந்தோபோன இயந்திர
உருப்புக்கள் ஓட்டிச் செம்மைப்படுத்த

வாகனாதிகளைப் பழுது[illegible]க்க

ஸ்டார் எலக்ரிக் வெல்டேஸ் & கராஜ்

[illegible]

= வெலிங்டன் சந்தி =

ஸ்டான்லி வீதி * யாழ்ப்பாணம்

VASANTHAM

வசந்தம்

கலை இலக்கிய

மாத இதழ்

மலர் 1 இதழ் 11

ஜூலை 66

கலை இலக்கிய ரசிகர்கள்
அனைவரும் தவருது
வாசிக்க வேண்டிய
கலை இலக்கிய மாத இதழ்.

★

ஈழநாட்டின் சிறந்த
எழுத்தாளர்கள் தொடர்ந்து
எழுதுகின்றனர்.

★

விலை சதம் 35

கட்டுரை

'வாமனன்'
வீ. ஏ. கந்தசாமி

கதைகள்

செ. யோகநாதன்
பிராங் ஹார்டி
பே. கனகரெத்தினம்
ராதா கந்தையா
இ. செ. கந்தசாமி

குறுநாவல்

யோ. பெனடிக்ற் பாலன்

கவிதை

இ. சிவானந்தன்
சி. வி. வேலுப்பிள்ளை
'சுபத்ரா'
பசுபதி

பிற அம்சங்கள்

சுழலும் உலகில்
தலையங்கம்
சிரிக்கவும், அழவும், சிந்திக்கவும்

இப் பத்திரிகை ஆரியர் வீதி, கொழும்புத்துறையில் வசிக்கும் திரு. இ. செ. கந்தசாமி என்பவரால், யாழ். ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.